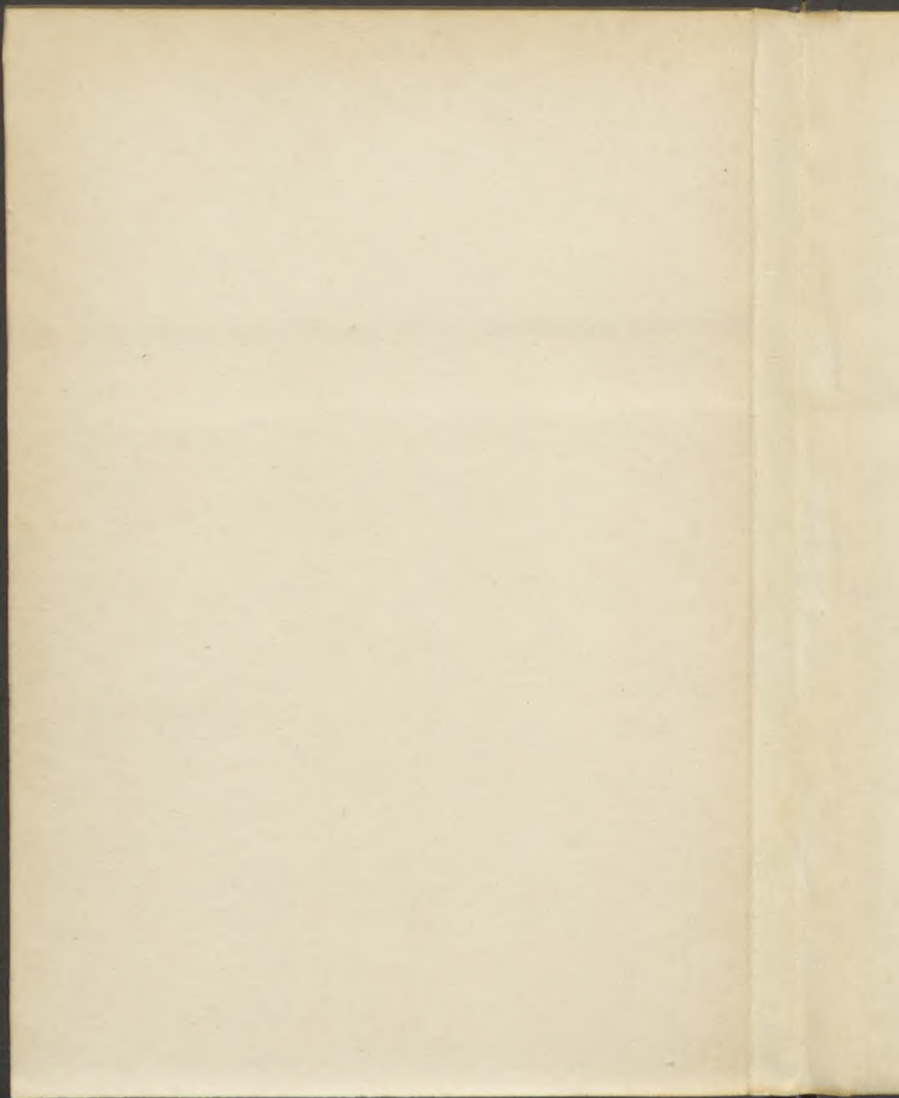
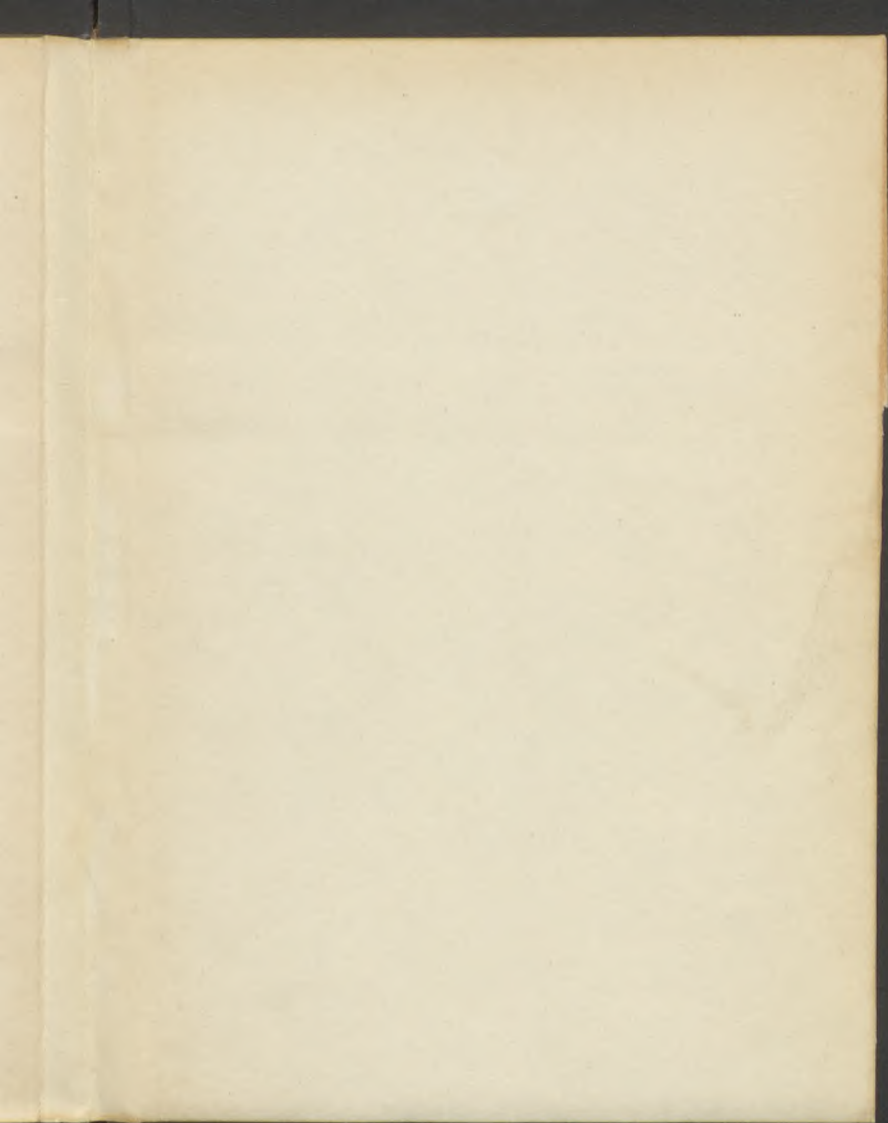

12202/

11.39

BARCELONA
VÉPZO
KAROL REGENT

G. FORSTER

ARKA REGÉNYTÁR

A VÉRZŐ

12.202/II.

II. 39.

12
FILLÉR

2202 BARCELONA

II 39

G. FORSTER

man
V.

HA

SZÉP FÉNYKÉPET

AKAR

FORDULJON

DISKAY

FOTÓMŰTERMÉHEZ

BUDAPEST

VII., RÁKÓCZI-ÚT 18. SZ.

TELEFONSZÁM: 1-348-81

Ezen szelvény felmutatása
ellenében egy drb. 13×18
cm nagyságban nagyképet
kap P

1.98-ért

TARKA REGÉNYTÁR

A VÉRZŐ BARCELONA

IRTA:

G. FORSTER

BUDAPEST, 1936 SZEPTEMBER 24.

II. évfolyam

39. szám.

lc

A Tarka Regénytár

eddig megjelent kötetek:

I. ÉVFOLYAM

1. F. G. Beery: Az 1501 lakat temploma.	14. G. Forster: A négus kincses földjén.
4. Paul Thomas: A Sárga örvény.	15. S. France: A vörös bilincs
3. G. Forster: A titokzatos S/7.	16. Paul Thomas: Titokzatos hatalom.
4. L. Condor: Az álarcos lovas	17. Komáromy Z.: Párbaja pestissel.
5. O. Wood: Az Átoksziget kincse.	18. E. Thompson: A gyilkos fák szigete.
6. G. Forster: Embervásár Abessziniában.	19. Franz Schulz: Abesszini poklában.
7. Kondor L.: Egy különös végredelet.	20. E. Rolph: Az ismeretlen ellenfél.
8. E. A. Rodriguez: A hallgatás hajója	21. C. Burton: Jimmy boszszút áll.
9. Ifj. Lázár L.: A pam-pák ördöge.	22. L. Grawe: Életfogytiglan.
10. G. Dawes: Merénylet a taxiban.	23. Ifj. Lázár István: Pam-pák fia.
11. G. Forster: Életre-halálra Abessziniában.	24. L. Chiron: Yvonne regénye.
12. Kertész M.: A főnyeremény.	25. Juhász L.: Vissza az életbe
13. E. A. Rodry: Találkozás a halállal.	26. C. Green: Titkos szolgálat.

Kaphatók: **TARKA REGÉNYTÁR** kiadóhivatalában VIII., József-körút 5. III. emelet

A Tarka Regénytár előfizetési ára: negyedévre P 1.50, félévre P 3.—. Postatakarékpénztári befizetési lap száma: 5246 és 49.927.

ORSZ. SZÉCHÉNYI-KÖNYVTÁR

Növekedőnapló

— 2 —

ICN

193 66 9881 SZ.

12.202/11.24

I. FEJEZET.

— Örmester...!

Nem mozdultam. Kezem a golyószóró fogantyúján volt, szemem a közeli homokbuckák szürkésbarna tömegét kutatta. Jobbra és balra a vastos bástyafal mellett komor pálmafák karcsú törzsei álltak hallgatag őrséget a Dihn el Arah oázis erődítményei körül.

Oldalt nagy távolságban fényesen csillogó fehér sáv húzódott; a tengerpart felé vezető autót amelynek minden kőkockájára halálosan kimerült légionisták verejtékcseppjei hullottak.

A pálmafák s távolabb a kutakat védő ligetek is mesterséges telepítésűek voltak; a keleti Szahara poklába dobott emberroncsok kétségbeesett védekezése a halálos pontossággal előrehúzó homok ellen. Ezek nélkül a pálmafák nélkül a Dihn el Arah oázist régen betemette volna a homok s az erődítmény bedőlt falai között sakálok és éhes riffek verekedtek volna.

Most pedig éppen ezeket a pálmafákat fenyegette veszedelem.

Kezem görcsösen szorongatta a golyószóró indítógombját, szemem a halálraszántak nyugalmaival figyelte a homokbuckákat.

A hátam mögött ismét harsant a hang.

— Örmester...! Hé Senk örmester nem hall...?

Gonzalez hadnagy állt a külső udvaron, a mellvédre vezető lépcső mellett. Intettem a mellettem hasaló őrszemnek. A katona mint a kigyó, úgy siklott mellém.

— Vedd át a golyószórót. Ha ott a buckák mögül mozdul valami, azonnal ereszd ki az egész szalagot...

— Meg lesz, örmester...

Lekusztam a mellvédről és megálltam felettesem előtt. Kemény vigyázz állásban, de leplezetlen utálattal, mint ahogy az ő szeméből is gyűlölet vilant felém.

— Süket maga, örmester...? Kétszer is hívtam...

— Dolgom volt fent... riff csavargókat figyeltünk meg délután. Kátrányos kőccal lesik a falakat... ilyen hőségben könnyű felgyújtani a pálmaligeteket...

Láttam, hogy olajbarna arca elsáppad

— És ezt csak most jelenti...?

— Csak most jelenthetem, mert a hadnagy úr aludt.

— Azonnal kiküld egy félszakaszt és szétszóratja ezeket a csavargókat...

— Sajnálom, nem lehet kimenni...

A szeme villant, mint a sasé.

— Nem lehet...? Megbolondult...?

— Nem... de a rifeknek ugyanolyan modern golyószórójuk van, mint nekünk. Aki kilép a kapun, menthetetlenül halál fia...

— Azonnal teljesítse a parancsomat...

Megmarkoltam a revolverem agyát.

— Nem teljesítem. Magam fogok kimenni...
de csak alkonyat után...

Még jobban elsápadt. Izmos kezében magásra emelkedett a lovaglókorbács.

— Szóval: megtagadja az engedelmességet...?

— Megtagadom. Tegnapig én voltam ennek az erődnek a parancsnoka s vérontás, emberáldozat nélkül is megvédelmeztem. Semmi szükség arra, hogy biztos halálba kergetsem az embereimet...

— Ne járassa a száját, hanem engedelmeskedjen, vagy vasraveretem!

— Ha tud...

Villámló szemekkel lestük egymás minden mozdulatát. A mindkettőnk idegeiben feszülő izgalmat csak az értheti meg, aki hosszú esztendőket töltött Spanyol Marokkó égő homokkátlanában s aki látta az idegenlégió egyenruhájába bújtatott idegroncsokat véres harcban egymásrarentani egy tréfásan odavetett szó, vagy egy rossz helyre tévedt táncsnőmosoly miatt.

Gonzalez hadnagy nem volt megvetendő ellenfél, azt nagyon jól tudtam. Valamivel alacsonyabb termetű volt nálam, de vállas, inas s a mellét egész sor kitüntetés ékesítette. A kitüntetést pedig a Spanyol-Marokkóban nem osztogatják olcsón.

Kezem a revolvertáska zárán nyugodott. A kapocs azonban zárva volt s Gonzalez alighanem észrevette ezt, mert keze hirtelen meglendült s mire én megmarkolhattam revolverem agyát, a hadnagy kezében már megvillant a korbács és teljes erővel a szemeim közé csapott.

Felordítottam az embertelen fájdalomtól és csikorgó fogakkal ugrottam előre, hogy támadómra vessem magamat. Ezt a párbajt azonban már nem lehetett megnyerni.

Záporosó módjára hullottak rám a csapások s mielőtt fegyveremet használhattam volna, már véresen, eszméletlenül hevertem az erőd udvarán.

Cseppet sem csodálkoztam azon, hogy amikor ismét magamhoz tértem, összekötözve himbálóztam egy felnyergelt teve hátán. Az embereim mindig szerettek ugyan, de senki sem mert közülök vállalkozni arra, hogy Gonzalez hadnaggyal szembe szálljon akkor, amikor én már véresen, eszméletlenül, legyőzve feküdtem. Hiába, világéletemben elkésett forradalmár voltam s a balszerencse Afrika forró ege alatt sem akart elpártolni mellőlem.

Nagy kinnal felemeltem a fejemet. Közel hozzám fehér burnusz himbálózott egy méltóságteljesen lépkedő teve hátán.

— Hého...!

A teve megállt s egy pillanat múlva olajbarna arc hajolt fölém.

— Te vagy az Jose?...

— Én vagyok őrmester. Ugyancsak sokáig tartott az ájulása.

— Hová viztek?...

— Gonzalez hadnagy parancsára Rabatba. Irások jelentést is viszünk.

Hallgattam s kis ideig szótlannul haladt melletttem a légionista is. Majd hozzámhajolt és egészen lehalkította a hangját.

— Őrmester...

— Na?...

— Tizen vagyunk a kíséretére kirendelve. Az a parancsunk, hogy a legcsekélyebb gyanús jelre fegyvert használjunk.

— Szép...

— Ördögöt szép. El tudom képzelni, hogy Gonzalez hadnagy miket firkált bele abba a jelentésbe. Csúnyán be fogja mártani önt, Senky őrmester...

— Az bizony valószínű.

— Hm... nem csodálkoznék, ha ezek után kényszermunkára ítélnék vagy lefokoznák és elküldenék követ törni El Duffarba...

Önkénytelenül is összerázkódtam El Duffar hallatára. Csak hírből ismertem a spanyol idegen légiónak ezt a borzalmas fenyegető helyét s nagyon jól tudtam, hogy hiába is keresnék szemtanút, ha az ottani élet után akarnék érdeklődni.

El Duffarból még sohasem szabadult senki; a riff hegyek közé ágyazott sziklapokol irgalom nélkül elnyelt mindenkit, aki egyszer odakerült. A légiós ezredek kantinjaiban arról suttogtak, hogy a legfőbb parancsnokság utasítására hoznak olyan gyakori ítéleteket El Duffari kényszermunkára, mert állandóan kell az utánpótlás; hat hónapnál tovább senki sem bírja ki a gyilkosan forró klímát és a riffek naponta megismétlődő vad támadásait.

A légionista mellettem elhalogatott; lehet, hogy ő is El Duffar véres legendáira gondolt. Hallottam, hogy cserepes ajkai között összecsikordulnak a fogai.

— Őrmester...

— Mit akarsz?...

— A kísérő csapat tagjaiból kilencen Dibu el

Arahiak vagyunk. Egy van csak közöttünk Gonzalez emberei közül...

— Ki az?...

— Grisa szakaszvezető... azt gondoltuk, nem ártana annak a patkánynak, ha egy kicsit megkóstoltatnánk vele a homokot... Akkor azután ön, őrmester, szökhetne Dakar felé, mi pedig azt mondanánk, hogy Grisa összecimborált önnel s szökés közben lőttük agyon egyiküket...

Meghatottan hallgattam a rábeszélő hangon, sietve suttogott szavakat; a derék fiúk tehát egymás között már beszéltek rólam, sőt szabadulásom módját is kieszelték... Kár, hogy nem olyan fából vagyok faragva, mint aki ajándékképpen elfogadja a saját életét akárkitől is... Meg azután: szép így kitervezni valamit, de Dakar csaknem ezer kilométer távolságban fekszik és pénz nélkül, felszerelés nélkül nekivágni a sivatagnak amugyis reménytelen vállalkozás lenne.

Akkor már inkább jöjjön a törvényes bűnhődés, amely ha nem is ad rózsás reményeket, de legalább megfelel annak az ideálnak, amelyet Őrmester Senky, a spanyol idegenlégió katonája kitűzött maga elé hosszú évekkal ezelőtt, amikor még a kultúreberek kénye-kedve szerint kellett alakítania az életét.

A szabad élet után nem dicstelen temetkezési hely az El Duffar sziklabörtöne sem; épen csak a stílus különös kissé s az út volt cifra, amely idáig elvezetett...

Legyintettem.

— Hagyd el, Jose... kár lenne miattam romlásba dönteni magatokat.

— De mi lesz önnel, őrmester?...

— Bízd rám... majd csak kivágom magamat ebből a csávából is... A lényeg az, hogy minél egészségesebben adjatok át a parancsnokságnak... nokságnak...

— Rendben van, őrmester... valamennyien lemondunk a vízadagunk feléről az ön jaavára... kétszersültünk, meg szárított húsunk pedig bőven akad.

Gyorsabb ügetésre nógatta tevéjét, én pedig elgondolkozva bámultam a fölémboruló mélykék égboltozatot.

Különös néha az emberi élet útja; a sors valószínűságos bakugrásokat végeztet velünk s nekem ugyancsak kijutott ezekből az ugrásokból — felfelé és lefelé is — gyermekéveim cserfalombos kúria-udvarától a rabáti karavánút hepehupás homokútvesztőjéig...

II. FEJEZET.

Rabatban négy napig nem történt semmi. Ez a hosszú csend kissé furcsa volt, mert a renitens légionistákat többnyire nem órák, hanem percek alatt elítélték, még hozzá megfellebbezhetetlenül.

Az ötödik nap délelőttjén vasraverve kísérték fel a széles, napsütötte kaszárnyaudvaron végig az irodába. Meglepődve vettem észre, hogy az udvar tömve van trénkocsikkal s hogy megrakott teherautók gördülnek át a kikötő felé vezető kapun.

Olyan volt az egész, mintha az ezred költözködés előtt állna.

Nem akartam a kísérő újoncok előtt kérdezősködni, inkább szótlanul követtem őket az ezredparancsnok szobája mellett elhelyezett tárgyalóteremig.

Nem kellett soká várnom. Az ajtó kinyílt s egy altiszt intett őreimnek, hogy vezessenek be.

Ismertem jól a helyet, hiszen tanuskodtam már nem egyszer haditörvénytörvényszéki tárgyaláson. Szinte személyes jóismerősként üdvözöltem az ezredes feje felett lógó hatalmas festményt, amely Alphons spányol királyt ábrázolta s nagyon jól emlékeztem a katonai ügyész szakállas, mogorva alakjára is. Az elnök helyén azonban idegen arc fogadott; keménynézésű, nyíltszemű katonatiszt, ezredesi uniformisban. Lehetséges, hogy közben változások történtek;

a Dibd el Arah oázisra csak szórványosan jutnak el a magasabb parancsnoksággal kapcsolatos hírek, de lehet, hogy Gonzalez hadnagy odavezénylése is az itteni változásokkal állott összefüggésben.

A jegyző, fiatal hadnagy, szenvedélyesen arccal olvasta fel Gonzalez jelentését. Mondhatom, ellenfelem nem kímélte a tintát s olyan fekete gonosztevőnek rajzolt, hogy még a hátam is beleborsózott. Mindamellett inkább valami akasztófahumorszerű jókedvvel, mint bosszúsan hallgattam a bűnlajstromomat.

Hja, „kismet”, ahogy az arabok mondják. Senki a sorsát el nem kerülheti s ha Allah úgy akarja, hogy Duffarban fejezzem be számos országban keresztülvívó karrieremet, ez ellen a magasabb hatalom ellen úgysem tehetek semmit.

Az ezredes türelmesen hallgatta a jelentést; szeme néha összehúzódott s rosszaló, kemény pillantással nézett rám. Jobb híján farkasszemet néztem vele. Beláttam, hogy az ő helyében én sem mosolyognék barátságosan a magamfajta elvetemült bűnösökre.

Végre a hadnagy elhallgatott s az ezredes felém fordult:

- Megértette a felovasott jelentést...?
- Igenis.
- Mit szól hozzá, megfelel a valóságnak...?
- Nagy általánosságban: igen. Legfeljebb egész jelentéktelen megjegyzéseket fűzhetnék hozzá...

Minden szempár felém fordult. Az idegenlégio történetében kevésszer fordulhatott elő, hogy

egy főbenjáró bűnnel vádolt légionista nem igyekezett körömszakadtáig védekezni.

Az ezredes szemében is az érdeklődés lángját láttam felcsillanni.

— Szóval, beismeri, hogy megtagadta az engedelmességet...?

— Beismerem...

— Miért tette...?

— Mert az engedelmesség tíz ember életébe került volna...

— Nem tudja, hogy a feljebbvalók parancsait nem szabad kritizálni, hanem vakon engedelmeskedni kell...?

— De igen, tudom...

— Akkor hát miért nem engedelmeskedett...?

— Azt hittem, gyorsabb leszek és idejekorán leülhetem a hadnagyot.

— Szóval támadószándékai voltak...?

— Igenis...

— Elég. Vegye fel, hadnagy úr a jegyzőkönyvet.

Tudtam, hogy ezzel a hetyke hanggal a saját halálos ítéletemet írtam alá, de miért ne tettem volna, amikor nagyon jól tudtam, hogy a gyáva meghunyászkodás sem segített volna rajtam...?

A jegyzői tisztet ellátó hadnagy kicsit sürgetően fordult felém. Embertelenül meleg volt s bár forogtak a ventilátorok, a bíróság arcán csak úgy gyöngyözött a verejték, mint az őreimén.

— Mi a száma...?

— 729.

— Mióta van a légió szolgálatában...?

— Két éve.

— Tehát továbbbszolgáló...?

— Igen...

— Mi a neve?

Akaratlanul is elmosolyodtam. Tehát a jegyzőkönyvben már benne lesz az ítélet is; a spanyol idegenlégióban ugyanis a légionistának nincs neve. Pusztá szám minden ember. Csupán a haldoklótól, a halálra és életfogytiglani kényszermunkára ítéletektől szokták megkérdezni a nevüket is.

Remegéstelen, szilárd hangon feleltem.

— Edmondo de Senky.

— Rangja: őrmester. Kitüntetései vannak...?

— Igen. A szolgálati érdemérem, a Légión Rend középkeresztje és az Alphonso csillag...

Az ezredes felkapta a fejét.

— Tessék...? Hiszen azzal városi szolgálat jár...

— Igen. Én magam kértem magam a Dibn el Arah oázisra.

Az ezredes a mellemre nézett.

— Úgy... és hol vannak a kitüntetések?

— Nem hordom őket. A többi sem hordom...

— Vannak más kitüntetései is?

— Összesen tizenhét. De azokat nem a légiónban kaptam.

Az ezredes elhallgatott s a hadnagy tovább írta a jegyzőkönyvet.

— Milyen nyelveket beszél...?

— Angolul, franciául, olaszul, németül és arabul. Természetesen beszélek spanyolul is és rámmaradt a riff és a dél-berber nyelvjárás is.

— Tisztában van azzal, hogy mi a lázadás következménye...?

— Tökéletesen...

Az ezredes hirtelen felállt.

— Felfüggesztem a tárgyalást — mondta kurtán és kiment a teremből.

Mosolyognom kellett. Nagyon jól tudtam, hogy most a másik szobában az úgynevezett fejlapomat vizsgálják meg. Az ezredes úr kíváncsi arra, hogy honnan származik tulajdonképpen az a légionista, aki nyolc nyelven beszél, húsz kitüntetése van, amiket nem bord s bár kényelmesen képezhetné ki az ujoncokat a hűvös kaszárnyaudvaron, inkább a sivatag közepére kéri magát csak azért, hogy megtagadja az engedelmességet s ezáltal halálos bűnbe keveredjen. Csakhogy, ha az én származásomra kíváncsi, akkor korábban keljen fel az ezredes úr. Jól gondoskodtam én arról, még annak idején, hogy illetéktelenek sohase tudhassák meg, hogy kit takar a Spanyolországban kínaiul hangzó Senky név...

III. FEJEZET.

Néhány perc telt el nyomasztó várakozásban. Őreim a folyosóra vezettek s talán a kitüntetéseim hatása alatt a számba dugtak egy cigarettát. Ha valamiért, hát ezért a szívességért határtalanul hálás is voltam nekik s igyekeztem a ritka élvezetet minél tovább kihúzni.

Sajnos, a felsőbb hatalmak ebbe is beleszóltak. Még félig sem égett el a cigarettám, amikor kinyílt az ezredes ajtaja s őreim a szobába vezettek. Nem tárgyalóterembe, hanem az ezredes külön dolgozószobájába.

Most már valóban felcsigázott kíváncsisággal néztem körül.

Az ezredes hatalmas íróasztal mögött ült és megenyhült, csaknem azt mondhatnám, barátságos mosollyal nézett rám.

— Vegyétek le róla a bilincseket és várjatok az ajtó előtt — szólt őreimhez és cigarettára gyújtott.

Igyekezett nyugodt maradni, de keze remegésén láttam, hogy ez csak félig sikerül.

Most már valóban kíváncsi lettem...

Mert ugyan mit keres egy elitélésre váró lázadó légionista az ezredes dolgozószobájában s ugyan mi idegeskedni valója lehet az ezredesnek a fentemlített ember előtt?...

Alig tette ki a lábát a két ór, az ezredes felállt és szembefordult velem.

— Melyik hadseregben szolgált ön azelőtt?...

A kérdés nem hivatalos hangon hangzott; semmi sem volt benne abból a kifejezhetetlen távolságból, amely a légió altisztjét — pláne lázadó altisztjét a parancsnokló ezredestől elválasztja; inkább baráti volt, mint valami nem fontos, társadalmi jellegű érdeklődés. Ugyanazon a hangon feleltem.

— A volt központi hatalmak hadseregében, excellensa...

— Megmondhatná, hogy milyen rangot viselt?

— Sajnálom, erre nem felelhetek... A légiót illető bármilyen ügyben azonban természetesen készséggel állok szolgálatára.

Rideg hangon mondtam ezt, majdnem gorombán, hogy elvegyem a kedvét a további kérdezősködéstől.

Az ezredes azonban egy cseppet sem látszott haragosnak. Mosolygott a diplomaták jól ismert mosolyával. Visszamosolyogtam ugyanúgy. Ohó, ezredes úr, én ezt a mesterséget is folytattam valamikor... Valamikor régen, a régi tizenhét kitüntetés idején, Rabat és a Szahara és az El Arah oázis előtt.

Ha azonban azt hittem, hogy ez a remek katonaeMBER nem tartogat számomra meglepetéseket, alaposan csalódtam.

Hirtelen felemelte az asztalon heverő cigarettatárcát és mellém lépett.

— Nézze, most itt magunk között vagyunk.

Gondolja, hogy nem vagyunk katonák. Úr áll szembe a másik úrral...

— Nem értem, mit kíván excellensa... — mormogtam s éreztem, hogy a szívem a torkomban dobog.

Hét év óta ez volt az első emberi hang, amit egyenesen hozzám címaztek. Az ezredes pedig tovább tartotta a cigarettatárcát és unszolóan mondta.

— Nos, kérem, ne kínáltassa magát, gyújtson rá. Valódi Khadir, azt hiszem ízleni fog, kedves báró úr...

Mintha parázshoz értem volna, úgy rándult vissza a kezem.

A széles világon mindenre el voltam készülve, csak arra nem, hogy itt Afrika szívében, Spanyol Marokkó földjén rég elfelejtett régi életem meggyűlölt emlékeit találják elem.

Az ezredes elkomolyodott, úgy tekintett rám.

— Ne vegye rossz néven, hogy olyan húrokat pengetek, amelyeken ön, úgy látom, nem szívesen játszik...

Felelmelte az íróasztalról a fejlapot.

— Ez árult el mindent. Itt látom bejegyezve, hogy 1932-ben hivatalos megkeresés érkezett hozzánk önnel kapcsolatban. Ön akkor sem volt hajlandó válaszolni az előéletére vonatkozó kérdésekre s miután a légio szabályai megengedik, hogy mindenki olyan néven szerepeljen, amilyenre akar, az akkori parancsnokság nem firtatta tovább a dolgot. Ügylátszik azonban, valami módon mégis megállapították személyazonosságát, mert egy évvel később újabb leveleket kapott, amiket akkor sem vett át. A levél mellé csatolt hivatalos értesítésből.

azonban kiderült a valódi neve s ez a név bekerült a fejlapjába is. Nem volt ördögi tudomány elolvasni.

— És ha szabad megjegyezmem, nem volt tapasztatos eljárás kimondani sem...

— Nem akarok olyan dolgokkal törődni, amelyekhez semmi közöm — vont vállat az ezredes —, de azért nagyon örülnék, ha megmondaná, hogy milyen ok miatt kellett elhagynia a hazáját?

Most már én vontam vállat.

— Semilyen ok miatt sem. Egyedül tőlem függött, hogy eljövök-e, vagy otthon maradok.

— Értem. Mégis az a tény, hogy eljött...

Kihúztam magam.

— Ismétlem, téved, ezredes úr... soha életemben semmi olyat nem követtem el, ami törvénybe ütközött volna...

— Akkor hát politikai okok játszottak volna közre?...

A hangjában kis csalódásféle rezgett. Nekem azonban már kezdett nagyon terhemre lenni a faggatás.

— Politikai okai sem voltak. Egyesegyedül azért jöttem el, mert valaki... vagy valakik nagyon csunyán jártak el velem szemben. Tökéletesen kiábrándultam a társadalomból s ennek a kiábrándulásnak le is vontam minden következményét.

Ismét rámnézett, miközben új cigarettára gyujtott.

— Akkor hát: keresd az asszonyt?...

Vállat vontam.

— Ha úgy tetszik, keresd az asszonyt. De nem tudom megérteni, mi értelme van ennek a diskurzusnak itt és most, amikor odabent vádlott voltam

s még félig sem készült el a vizsgálati jegyzőkönyv?...

Nem felelt. Fel-alá sétált a szobában s néha vizsgálódó tekintettel nézett felém. Végre megállt előttem s a vállamra tette a kezét.

— Ne higye, hogy kíváncsiságból faggattam. Itt a légiónál hozzá vagyunk szokva a legkülönbözőbb embertípusokhoz. Őszintén meg kell mondanom, egyik sem érdekel. Hanem ön... a neve után ítélve magyar, ha nem tévedek?...

— Magyar vagyok...

— Nos, ön magyar és úr... azok után, amiket az ön nemzetéről hallottam, azon gondolkozom, miért ne fordulhatnék önhöz egy kéréssel. Még hozzá fontos és nagy kéréssel...

Csodálkozva néztem rá.

— Ön, excellensa?... Kéréssel?... Hozzám?...

— Igen, én... kéréssel önhöz... Azok után, amiket e tárgyaláson tapasztaltam, az az érzésem, hogy ön bátor és igazi megtestesítője a fajtája erényeinek...

— Köszönöm a nagyrabecsülő véleményét, de...

— Várjon, kérem, ne utasítson vissza, mielőtt meghallgatott volna.

— Hallgatom, ezredes úr...

— Ezt vártam öntől... foglaljon helyet és most már igazán gyujtsa rá.

Leültem az egyik kényelmes bőrfotelbe és pillanat mulva már a számban füstölgött a cigarettám. Nem mondhatnám, hogy nem éreztem a helyzet komikumát. En, a pár perc előtt még elítélésre váró fogoly most ítélőbírámmal együtt fujtam a füstöt. Dehát: kismet, hadd történjen minden úgy, aho-

gyan Allah akarja. Annál is inkább, mert véges emberi erőnk amúgy sem képes megküzdeni az ő végtelen akaratával.

Különben sem maradt sok időm a gondolkodásra, mert az ezredes felém fordult.

— Hangsúlyozom, mint úr az úrhoz beszélek önhöz. Vagy ha úgy jobban tetszik, mint tiszt a volt tiszthez. Ezek után pedig nagyon kérem, feleljen meg néhány kérdésemre.

— Ha a kérdések természete megengedi, a legnagyobb készséggel.

— Köszönöm. Megmondhatná, hogy megvannak-e még a régi személyi okmányai?...

— Azt hiszem, megvannak. Vagy öt éve a ládámba tettem őket s a láda azóta is itt porosodik a rabati laktanya padlásán.

Ideges ujjakkal a csengő után nyúlt.

— Engedelmeivel, lehozatom a ládát...

A belépő altisztnek utasítást adott, azután ismét felém fordult:

— Mit gondol, ha sikerül az okmányait megtalálnunk, a legközelebbi konzulátusunkon kaphatna magyar útlevelet?...

Felvontam a vállamat.

— Ha hivatkoznék a régi összeköttetéseimre, akkor egész biztosan kapnék. Hangsúlyozni kívánom azonban, hogy ezidőszerint nem kívánok hazatérni. Nem tudom, megérti-e, ezredes úr, lehetnek az embernek olyan emlékei, amelyek minden kényszerűségnél alaposabban távoltartanak.

Elhárító mozdulattal felelt:

— Kérem, senki sem kívánja, hogy hazatérjen. Inkább, hogy is mondjam: olyasmit akarok

kérni, amit, ha ön spanyol volna, parancs formájában is közölhetnék önnel...

— Értem. Valami megbízás talán?

— Még pedig olyan megbízás, amelyre a saját tisztjeim között eddig nem találtam megfelelő embert.

— Szóval: első feltétel a külföldi állampolgárság.

— Ugy van... Az ilyesmi, nagyon jól tudhatja, otthon nem okozna különösebb gondot. A diplomácia műhelyei fel vannak szerelve efféle nehézségek elhárítására. Itt azonban Afrikában mégsem rendezhetek be útlevélgyárat. Azonkívül az illető úrnak minél több nyelven kell tudni beszélnie s főként és elsősorban el kell várnom a legmegbízhatóbb úri gondolkozást.

— Hm... — feleltem — nem tudom, mire alapítja azt a véleményét, ezredes úr, hogy nem fog csalódni bennem?

Szemrebbenés nélkül tekintett rám:

— Önben, aki tíz névtelen legionista életéért gondolkozás nélkül feláldozta volna a saját életét, nem csalatkozhatom. Nem gondolja?

Elnevettem magam.

— Ebben a logikában kétségtelenül sok igazság van, ezredes úr. Nos, parancsoljon velem.

Közelebb húzta hozzám a székét s a hangját lehalkítva, beszélni kezdett.

IV. FEJEZET.

— Nem tudom, tisztában van-e, kedves...

— Senky... — vetettem közbe. — Maradjunk csak meg ennél a névnél. Nagyon megfelel a magamfajta világcsavargónak.

— Nos, nem tudom, tisztában van-e, kedves senor Senky, Spanyolország mostani helyzetével? Talán tudja, hogy az ismételt államcsínyek után baloldali kormányzatunk van, amely egyre gyengébb s egyre több befolyást enged az egészen szélsőséges anarchista elemek számára.

— Ezt tudom...

— Nos, néhány alkotmányos érzésű tiszt odaát megszervezte az ellenállást ezzel a csőcselékkel szemben s négy nap előtt kirobbant Spanyolországban az ellenforradalom...

— Ejha!...

— Igen. Az ellenforradalomnak legerősebb utánpótlási területe természetesen Marokkó. Láthatta, valamennyien útrakészen állunk s rövidesen behajózunk Gibraltár felé. Tekintve azonban azt, hogy az itteni rádióállomás nincs berendezve titkos üzenetek közvetítésére s mert még nyílt üzenetet sem adhatunk le a tengeren cirkáló vörös hajók miatt, valakinek el kell vinnie az indulás hírért oda, ahol az ellenforradalmi vezérkar éppen állomásozni fog.

— Értem. A tengerpart természetesen a vörösök hatalmában van.

— Nem tudom. Egyáltalán semmit sem tudok azon kívül, hogy az indulásra vonatkozó utasítást megkaptam. Viszont, s ezt szinte szégyenlem bevallani, a tisztjeim között sok olyan van, akiknek az érzelmeiről, hogy úgy mondjam, nem vagyok teljesen meggyőződve. Megértheti, hogy nem szívesen beszélgetek velük ilyen dolgokról. Hiszen egy esetleges árulás nemcsak a mi életünket veszélyeztetné, de befolyásolhatná az egész ellenforradalom sikerét is.

— Értem... És bennem meg tud bízni, ezredes úr?

— Legalább is meg vagyok győződve arról, hogy még akkor sem szól erről a beszélgetésről senkinek, ha nem fogadja el a megbízást.

— Persze, hogy nem, mert ebben az esetben holnap reggel kivégeznek... —gondoltam magamban, de természetesen őrizkedtem attól, hogy ezt a gondolatot hangosan is kimondjam.

— Abban az esetben, — folytatta az ezredes — ha sikeresen keresztülviszi feladatát, az ellenforradalom győzelmes befejezése után természetesen módjában lesz választani, hogy milyen formában kívánja szolgálatait honoráltatni.

Elvörösödtem.

— Ezredes úr, ezelőtt pár perccel azt mondta, hogy mint úr az úrral kíván beszélni velem. Úgy látom azonban, hogy erről máris megfeledkezett.

— Nem feledkeztem meg róla. A szolgálat azonban olyan nagy, hogy akármelyik saját tiszt-

tünk előléptetési kívánságait is feltétel nélkül elfogadnánk hasonló esetben.

Felálltam.

— Ez volt minden, amit mondani akart excellensa...?

— Nem. Van egy másik kérésem is. Ez azonban már privát természetű. Csak abban az esetben aktuális, ha az első feladatot elfogadta.

Válat vontam.

— Ezredes úr, én nagyon jól tudom, hogy ha most megtagadom a feladat teljesítését, innen egyenesen a vesztőhelyre visznek. Mégis azt kell mondanom, hogy nem vállalkozhatom addig, amíg a feladatot teljes egészében nem ismerem...

— Ejha — fütttyentett az ezredes, — Ön valóban kemény legény... Nos hát, elmondom, mire akarom megkérni én, Don Alfred Alvarez Y Montenuovo, a 9. számú légióezred parancsnoka...

Meghajtottam magam.

— Hallgasson ide, — folytatta az ezredes — feleségem, aki a Montenuovo hercegi család utolsó sarja (ezért viselem a nevemben az ő nevét is), négy hónappal ezelőtt hazautazott. Akkor még senki sem gondolt a forradalom kitörésére. Ott rekedt a kislányommal együtt Burgosban, a vörösök egyik főfészkében. Elképzelheti, hogy azóta egyetlen nyugodt pillanatom sincs. Alig várom azt a percet, hogy spanyol földre érjek s magam siat-hessek hozzájuk. Addig is azonban szeretném, ha erős férfikéz lenne mellettük, mert könnyen megtörténhet, hogy a vörösök túszul fogják, vagy börtönbe is vetik őket.

— S arra gondol, hogy én menjek hozzájuk...?

— Arra... jusszon el valahogy Burgosba s ha látja, hogy veszély fenyeget, tegyen belátása szerint. Burgostól aránylag nincs messze a francia határ, talán sikerül oda átszökniök...

Elhallgatott s amikor most rátekintettem, megdöbbenve vettem észre, hogy az előbb még katonás, kemény ember pillanatok alatt esztendőket öregedett. Ilyen gyors változások csak olyanokat érhetnek, akik nagyon szenvednek. Hirtelen meleg szájalom öntött el az ezredes iránt, aki itt Afrikában kénytelen kemény katona lenni, mialatt otthon talán élel-halálharcukat vívják azok, akiket az életénél is jobban szeret.

Felálltam.

— Ezredes úr, be kell vallanom, hogy igen kevés érdeklődést érzek magamban a spanyol ellenforradalom kimenetele iránt. Azt hiszem, ha ettől függne, nem nagyon igyekeznék elkerülni azt a sorsot, amit a szolgálati szabályzat ír elő a számomra. Elvégre a forradalmi Spanyolországon keresztül bizalmas utasításokat hordozgatni szintén egy módja az öngyilkosságnak. Miután azonban az Ön családjáról van szó s mert látom, hogy azok, akiket meg kell védenem, önnek, az embernek, igen sokat jelentenek, elvállalom a feladatot. Ezek után pedig nyugodt lehet abban, hogy a családját, ha ugyan sikerül hozzájuk eljutnom, csak a halálom után érheti bántódás...

Felállt és némán kezét nyújtott.

Láttam, hogy a szemében áruló könnycsepp ragyog.

Megszorítottam a kezét, amely előttem imbolygott a levegőben, azzal a gondolattal, hogy a kínálkozó két halálnem közül a rosszabbat fogadtam el.

Az ilyen csekélységek azonban soha életemben nem okoztak számomra különösebb gondot.

Minden rádióamatőr nélkülözhetetlen tanácsadója az

ANTENNA

képes rádióhetilap

műszaki rovata

Előfizetési ára egész évre P. 230, negyedévre 0.70 P.

Kérjen mutatványszámot a kiadóhivataltól: Budapest
VIII., József-körút 5. II. em. Telefon: 444 00

V. FEJEZET.

Négy nappal később, amikor már ott ültem a barcelonai Hotel Majestät pálmakertjében a lágyan csobogó, frissvízű szökőkutak mellett, mosolyognom kellett saját magamon. Túlizmosodott természetem vadonatúj frakk feszült, ingmellemben briliáns sziporkázott s legfeljebb csak széles, durvafogású kezeim árulták el, hogy nem mindig úztem az édes semmittevés mesterségét.

Zsebemben azonban tízezer peseta lapult. Készpénzben. Hja, odaát igazán nem lehetett megállapítani, hogy Excellensa Don Alfred Alvarez Y. Montenuovo ezredes úr csekkjét elfogadják-e majd az anyaország bankintézetei. S ha már mosolyognom kellett váratlanul átváltozott ruhatáramon, különösen nevetnem kellett azon, hogy ezt az összeget is az ezredes bőkezűsége erőszakolta a zsebembe.

Gavallérkölcson volt utolsó pesoig, mert nem voltam hajlandó arra, hogy költségelőleg címen vágyjam zsebre azt a bizonyos honoráriumot.

Tízezer peso... századrésze annak az összegnek, amelyet egykor egy lányt keresve széjjelszortam és tizedrésze annak, amit pár évvel később egy asszonynak utánahajítottam...

Vannak emberek, akiknek az életét a pénz irányítja. Vannak, akiket a kártya ördöge hajt s

vannak, akik a löversenyek izgalmi között élnek le életüket.

Az én sorsomat a nők tették a földönfutókéval hasonlóvá. Helyesebben csak két nő.

Az egyikre még ma is emlékszem. Koromfekete hajú, barnaszemű francia lány volt; apja elszegényedett arisztokrata, aki gondosan titkolta származását, az anyja jónevű énekesnő. Akkor, húsz éves fejjel a tengerparton úgy magamba találtam szívni hajának illatát, hogy még ma, derecsdó fejjel is belesajog a szívem, ha rá gondolok.

Hiába, az ember már csak ilyen ostoba. Azon a napon, amikor ő helyette pár soros kis levélke fogadott, hogy apjára való tekintettel el kellett utaznia, azt hittem, rámszakad a Riviera mélykék, csillagos égboltja. Örjöngtem, sirtam, ittam és duhajkodtam s közben számlálatlanul dobáltam ki az ezreket az ablakon, hogy valami módon a nyomára akadjak. A felsőbb hatalmak, amelyeket az arab nép nagyon találóan Kismetnek nevezett el, akkor úgy akarták, hogy Sarajevóban eldördüljön egy revolver, nyomában lángbaboruljon a világ s én az én kis szerencsétlenségemmel odazuhanjak a lövészárókba a nagy szerencsétlenségben osztályos társaim mellé.

Kerestem a halált s kaptam helyette tizenhét kitüntetést. Azután évekkel a világégés után, mint kis országom még kisebb diplomáciai titkára, találkoztam a második nővel, az asszonnyal.

Ma, esztendőik szítáló eseményein túl, talán a kis francia lány is megbocsátja nekem, ha azt mondom, hogy mindig rá, az elsőre gondoltam, valahányszor az asszony lángoló fekete szemébe néztem s valahányszor megcsókoltam azt az ajkat,

amely első szótól utolsóig csak hazugságokat susogott a fülembé.

Azután vége lett annak is. Felébredtem. Arra ébredtem, hogy megcsalt mindenki, akit szerettem. Megcsalt az asszony, akié minden gondolatom volt, megcsaltak a barátaim, akik nevettek a hátam mögött s megcsalt a pénz is, mert azé lett, akié legkevésbé lett volna szabad lennie.

Akkor hát — eh ura fakó — odavágtam mindent, ami még megmaradt s lettem világcsavargó senki, helyesebben Edmondó de Senky.

Körülbelül erre gondoltam a barcelonai Hotel Majestät pálmakertjében, megérkezésem estéjén, az olyan emberek keserű gondolataival, akiknek az élet már nem tud nyújtani semmit, de akik még sem elég összetörtek ahhoz, hogy ezt a semmit megnyugodó szívvel fogadják.

Megvacsoráztam és átnéztem az esti kormánylapokat, amelyek minden sorukban az ellenforradalmi csapatok megsemmisítő vereségeiről számoltak be.

Azután friss szivarra gyújtottam és átmentem a bárba, ahol kitűnő jazz ütemeire gondtalan párok keringtek a parketten. Mert hiába, úgy van az, hogy amíg a lázító beszédektől fanatizált elvtársak a barrikádokon véreznek, a forradalom apostolai a „központi irányítás” örve alatt vidám zeneszó mellett igyekeznek megfélemezni a vérontás borzalmairól.

Barcelona ezekben a napokban alig különbözött valamiben a többi tengerparti kikötővárostól. Mólói mellett talán kevesebb hajó állt, az utcák azonban tömve voltak járókelőkkel s a lakosságot szemmelláthatólag nem érdekelték túlságosan a

kormány kiadott győzelmi jelentései. Csak a város határai felé induló, fegyveresekkel megrakott teherautók emlékeztettek a polgárháborúra s a szemek mélyén parázsló tűz, meg az összeszoruló ök-lők árulták el, hogy a vörös kormányzat alapja-ban véve kevés igazi hívővel rendelkezik.

Leültem a parkett szélén és Pomerlyt ren-deltem. Ha már úr vagyok, legyen igazán úr.

A mellettem levő asztalnál idősebb, kissé ko-paszodó úr ült. Vele szemben fiatal, ragyogó fekete-hajú spanyol szépség.

Az emlékeim között ma is égő parázsként izzó két asszony talán megbocsátja nekem, hogy hát-esztendei sivatagi élet után megbámultam ezt az asszonyt. Elvégre más a szerelem és más a szemek hangtalan beszéde, amely ismeretlenül is rengete-get tud elmondani s amelynek megtagadásához ma sem vagyok elég öreg.

A nő, akinek karcsún telt termetéről nem tud-tam megállapítani, hogy asszony-e vagy leány,, néha egészen a szomszédjához bújva sugdosott, néha pe-dig felállt s valamelyik parkettáncos karján min-den egyébről megfélemlítve táncolt. Illetve rosszul mondom, hogy mindenről megfélemlítve...

Fekete bogárszemű csaknem percenként leple-zetlen érdeklődéssel villantak felém. Diszkrétan fel-emeltem poharamat s amint legközelebb rámnézett, felé köszöntöttem.

Alig látható fejbiccentés és könnyű mosoly volt a válasz.

Hát így vagyunk?

Átnéztem a szomszéd asztalhoz. Az öregúrnak ma alighanem kellemetlen éjszakája lesz. Mi, odaát Afrikában, nem szoktunk hozzá a hosszú udvar-

láshoz és a figyelmes kitérés sem tartozik a légionista-erények közé.

Szomszédom azonban mintha észrevette volna a partnere és közötttem folyó szemtáviratozást, hirtelen fizetett és felállt. A senorita azonnal abbahagyta a táncot és az asztalhoz lépett.

Halkan suttogva váltottak néhány szót. A hangjukból éreztem, hogy izgatott vita folyik közöttük. Megelégedetten bólintottam. Hiába, régi törvény, hogy két pörös között a harmadik az örökös.

A donna már kifelé lebegett a köpcös öregúr karján. Szeme visszavillant. Én is intettem a pincérnek a számlámért. S amikor tálcán udvariasan elémnyújtotta a jegyzéket, megkérdeztem:

— Mondja csak, az a fekete, fiatal hölgy, aki az imént ment el, itt lakik?

— Igenis... — vigyorgott szolgálatkészzen a pincér —, harmadik emelet 117. számú lakosztály az övé...

— Köszönöm... azaz hogy várjon csak... A nevét nem tudja véletlenül?

— Hogyne tudnám. Az excellensa igen élénk társadalmi életet él és mindenki ismeri, pedig csak pár napja, hogy érkezett. Montenuovo hercegnő, aki Burgosból menekült az ellenforradalmárok elől.

Mintha szíven ütöttek volna, leesett a karom. Az a nő, akit meg kellett volna védelmeznem, aki távollévő férjének minden gondolata, akiért az ezredes semmiféle áldozattól nem riadt volna vissza... Barcelonában éli a legkönnyebb fajsúlyú éjszakai életet. Hát akkor nem voltam okosabb én, aki az asszonyok mellett az egész művelt világ úgynevezett társadalmának is hátat fordítottam?...

Elöntött a harag. Gyorsan odadobtam egy papírpénzt az asztalra és kiszaladtam a folyosóra. A lift valahol az emeleten zúgott, nem volt türelmem kivárni.

Gyalog rohantam fel a lépcsőkön. A második emeleten egy boy botlott belém. Nyakonfogtam.

— Hé, fiú, nem láttad Montenuovo hercegnőt?

— De igen... igen... — dadogta a megszépent kölyök, — ezelőtt félperccel még a lépcsőházban búcsúzott az amerikai úrtól.

— Jól van... — akartam mondani és zsebembe nyultam, hogy valami borravalót dobjak neki.

Ebben a pillanatban azonban revolver mély pukkanása lobbant bele a szőnyeges folyosók csendjébe.

Megfordultam s amennyire csak a lábaim bírták, rohantam a harmadik emelet felé.

A késői órákban a folyosókon már alig égett lámpa. Félig vakon rohantam előre s amint felérkezve a harmadik emeletre, be akartam fordulni, hirtelen megbotlottam valamiben és végigvágódtam a földön.

Szédelegve tápászkodtam fel és tapogatózva kestem a közlekedési akadályt. Körülöttem izgatott lépések dobogtak s hirtelen felgyulladt a villany, Vakító világosság árasztott el mindent.

Alig féllépésnyire tőlem sötét tömeg hevert. Hozzáhajoltam.

A köpcös, kopasz emberke volt, aki Montenuovo hercegnővel vacsorázott s akiről a boy azt mondta, hogy amerikai.

A test mellett hosszú, hegyes arab kés hevert. Melléből vékony csikban szívárgott a vér.

Azonnal tudtam, hogy nem lehet segíteni a szerencsétlenül. Akárki volt a gyilkos, jó munkát végzett. Az ellenkezőjét egyébként feltételezni sem lehetett az olyan gonosztevőről, aki ismeri az arabok félelmes harci eszközét.

A holttest görrsbemerevedett öklében még füstölgött a tuniszi browning, amellyel alkalmasít védekezni akart az orvtámadás ellen.

A folyosó pillanatok alatt benépesült.

Innen is, onnan is arcok hajoltak a holttest fölé.

— Mr. Beety, a listingforsi gyáros... — sápi-tozta valaki.

— Ki volt az?... Ki tette?... Az áldozat amerikai?... Mi történt kérem?...

Leírhatatlan hangzavar kerekedett. Valaki a vállamra tette a kezét. Megfordultam. A szálloda titkára állott mellettem. A hátamögött két fegyveres polgárőr.

— Senor, végtelenül sajnálom, szíveskedjék az irodába követni bennünket.

— Megbolondult?!... Én hallottam meg elsőnek a lövést s arra kezdtem rohanni a liftesfiúval együtt.

— Ismétlem, végtelenül sajnálom, szíveskedjék követni...

— Nem érek rá! — válaszoltam és félrelökve az előttem állókat, rohanni kezdtem a 117. számú lakosztály felé.

Sejtettem, hogy valahol ott kell keresnem a gyilkost.

VI. FEJEZET.

Vad erővel ráztam meg a 117. számú lakosztály kilincsét.

A gyenge zár legelső kísérletemnek engedett. Átrohantam a szobán s a következő ajtó zárát gyorsan elreteszelttem magam mögött.

A szomszéd öltözőfülkéből gyenge zaj szűrődött ki. Arra felé fordultam. Az üldözőknek még nyoma sem volt. Ugy látszik, az áldozat zsebeinél átkutatásával lehettek elfoglalva.

Az öltözőszoba ajtaja kinyílt s hirtelen fenyegetően felém villanó revolvercsővel találtam magamat szemben.

De ekkor már az én revolverem is az ajtó felé meredt.

— Asszonyom, ne játszunk itt háborúsdít — szóltam fojtott, de határozott hangon. — Jöjjön elő és mondja meg a hatósági embereknek, hogy önnek támadt az amerikaival halálosvégű nézeteltérése...

Pillanatnyi döbbsé csönd támadt. Azután vibráló hangon szólalt meg az asszony.

— Mit beszél...?

— Ejh, ne tegyen úgy, mintha semmiről sem tudna. Pár lépéssel önök mögött haladtam a lépcsőn, nagyon jól tudom, hogy csak ön lehet a gyilkos.

Az ajtó hirtelen egészen kinyílt és Montenuovo hercegnő elé állt.

Nyugodtnak látszott, de halálos sápadtsága elárulta, hogy ez a nyugalom csak színlelés.

— Meggyilkolták az amerikai...?

— Meg, meg... — bólogattam gúnyosan. — Még hozzá arab késsel, igazi szakértő módra... Nos, ne fecsegjünk annyit, gyerünk a folyosóra.

— Nem megyek. Ha igaz, amit mond, csak maga lehet a tettes.

— Régi trükk... Nem méltó önhöz. És vegye tudomásul, hogy percek alatt tisztázhatnám magamat, ha nem volna más okom arra, hogy kerüljem a találkozást az itteni hatóságokkal.

Minden szót külön hangsúlyoztam. Azt hittem, megérti célzásomat és észretér. Tévedtem.

Ebben a pillanatban zaj hangzott fel az ajtó felől. Tisztán hallottam, hogy legalább féltucat ember jön végig az első szobán.

Az asszony pedig, mintha csak közömbös beszélgetést folytattunk volna, megindult az ajtó felé. Apró, de kitűnő gyártmányú fegyverét időközben a keblébe rejtette.

A pillanat tízezredrésze alatt száz gondolat is átszáguлдott az agyamon.

Igaz, külföldi állampolgár vagyok, de viszont ez nem elég ahhoz, hogy megmentsen az előállítás-tól. Ha pedig előállítanak, könnyen megkérdezhetik, hogy hol töltöttem az utolsó hat-hét esztendő-t.

Ebben az esetben pedig egész biztosan nem lesz módom többé a magam elé tűzött feladatokat teljesíteni.

Az asszony már majdnem az ajtóhoz ért. Cselekednem kellett.

Felemeltem a revolvért, megcéloztam a lámpát s a következő pillanatban egyiptomi sötétségbe borult a szoba.

Egyetlen ugrással az ablaknál termettem és felszakítottam a lebecsátott függönyöket.

A park fái veszedelmes mélységben zúgtak alattam. Nem lehetett megkockáztatni a leugrást.

Kihajoltam. Sejtettem, hogy az erkélyek díszítéseit gipszfigurák kapcsolják egymáshoz.

Nem csalódtam. Hirtelen kiléptem az ablakon és vaktában megindultam a nyaktörő úton bal felé. Tíz-tizenöt méterrel távolabb kezem a biztonsági létra acélfogait markolta meg. Habozás nélkül megindultam rajta felfelé.

A szobában még mindig sötétség volt, a környező ablakok azonban egymásután kivilágosodtak.

El kellett érnem a tetőt, mielőtt még felfedezik menekülésem útját. Ezzel a vad meneküléssel máris gyanússá tettem magamat s ha elfognak, alaposan utánnanéznék viselt dolgainknak.

A hatodik emelet magasságában sötét, nyitott ablakot pillantottam meg magam előtt. Hirtelen ötlettel arra felé kúsztam s néhány másodperc múlva átvetettem magam a párkányon.

Egyenletes szuszogás jelezte, hogy pár lépésnyire tölem békésen szendereg valaki.

Tapogatózva indultam előre és sikerült is elérnem az ajtót. A nyitott ablakon át azonban egyre aggasztóbb élességgel hangzott be üldözőim lármája. A zajtól az alvó alak mozogni kezdett, majd hangos ásítással felült.

Felrántottam az ajtót és kirohantam a folyosóra.

A kékfényű éjszakai lámpák kísérteties fénycsíkot vetettek a faragott faldíszítésekre. Lélek sem járt erre, a lépcső felől azonban felhangzott az egyre szaporodó tömeg izgatott zsongása.

Csak másodpercek állottak rendelkezésemre, ha meg akartam menekülni az elfogatás elől.

Kifejlődött tájékozódó ösztönöm a szálló hátsó traktusa felé hajtott. Kis keresztfolyosóban rábukkantam a melléklépcsőre, amit valószínűleg a személyzet használt.

Gondolkozás nélkül lerohantam rajta. A földszinten megálltam és óvatosan hallgatóztam. Semmi zaj, semmi jel nem mutatta, hogy erre felé keresik a „tettet”.

Megnyugodva indultam tovább s a személyzet részére fenntartott mellékjáraton keresztül akadálytalanul kiutottam az utcára.

Futólépésben értem a legközelebbi sarkig, onnan már kényelmesen ballagva mentem tovább. Később autóbá tültem es a kikötőbe vitettem magamat.

A dokkok között sétálva töltöttem az éjszakát. Tudtam, hogy szállodába többé nem mehetek Barcelonában s nyilvános helyeken sem mutatkozhatom. Az egyetlen észszerű lehetőség a mielőbbi elutazás volt számomra.

Legalább is azt hittem azon az éjszakán.

Mert reggelre kiderült, hogy a forradalmi Spanyolország tud néhány óra alatt olyan megilletéseket is produkálni, amelyek mellett eltörpül egy jobb sorsra érdemes idegen meggyilkolása.

VII. FEJEZET.

Hajnalodott, amikor északon, valahol a város túlsó végén, mély dörrenés verte fel a csendet.

Utána szaporán kattogni kezdett egy géppuska.

A kikötőben elbődült egy hajókürt, majd — mintha minden gyár és minden hajó megőrült volna — kürtök, sípok és dudák hangversenye indult meg. A géppuska tovább kelepelt, de társai támadtak, puskák dörrentek és teherautók dübörgése reszketette a levegőt.

A mólótól pár száz lépésnyire horgonyzó kereskedelmi gőzös vörös lobogót húzott fel; jól láthattam, hogy fedélzetén vad verekedés folyik a tisztek, utasok és matrózok között.

Később csend lett, majd néhány megkötözött alakot állítottak a korlát mellé.

Sortűz dördült és a kivégzettek fölött nagy csobbanással zárult össze a tenger.

Szitkozódva lapultam a dökkok árnyékában, de ezt a rejtekhelyet is hamarosan el kellett hagynom. Részeg söpredék özönlötte el a raktárházakat.

A feltört ajtók mögül hamarosan pálinkáshordók kerültek elő. Ittak, lövöldöztek, de szemmeláthatólag eszükbe sem jutott elvonulni a város felé, ahol a fegyverropogás után ítélve már bizonyosan kitört a barrikádharc.

Beláttam, hogy nem maradhatok tovább.

Át kell jutnom a város északi felébe, ahol az ellenforradalmárok között talán kínálkozik valami

lehetőség arra, hogy a burgosi főhadiszállásra juthassak.

Fojtó füst csapott a szemembe. A tenger felé eső legszélső raktárakból lángnyelvek csaptak ki. A tűz rohamosan terjedt. Negyedóra múlva már három épület égett és senkinek sem jutott eszébe az oltás.

Már egészen kivilágosodott, esti öltözetemben nem indulhattam el. Az első szembejövő megállított volna s a részeg csőcseléktől még kevesebb jót remélhettem, mint a kormánycsapatoktól.

Pár száz lépéssel előttem, a raktárházakat összekötő széles útra most verekedő csoport fordult ki. Hatalmas batyukat cipeltek és tántorogva, rekedt hangon gajdoltak.

Fiatál, alig tizenöt-tizenhatéves suhanc haladt az élükön.

Kezében finom szövethől készült felöltőt lobogtatott, mint valami diadaljelvényt.

Gyorsan felkúsztam a raktárház alacsony tetejére és futva indultam feléjük.

A csoport megállt. Az egyik részeg alak rángatni kezdte a kabátot, a suhanc fogcsikorgatva védte tulajdonát. Mire fölējük értem, már előkerültek a hosszú, hegyespengéjű kések. A suhanc támadója felé szúrt, az azonban ügyesen kitért előle és gáncsot vetett.

A kölyök ordítva terült el a földön. Támadója kezében magasra emelkedett a kés. Ebben a pillanatban ugrottam közéjük.

Revolverem agyával fejbesujtottam a támadót s ugyanakkor hatalmas rúgással harcképtelenné tettem még egy verekedőt.

Gémberedett tagjaimnak határozottan jót tett a korai mozgás.

Mire — új ellenfeleket keresve — körülnéztem, már egyedül voltam a földön heverő suhanccal; a vakmerő forradalmárok nem bírták ki az egyenlő esélyekkel folyó küzdelmet.

Lehajoltam és felemeltem a fickót:

— Na, te bitang... fogsz-e még rabolni valamikor?

— Soha többé, senor... talán az öné ez a kabát?

— Persze, hogy az enyém... indulj, mutasd meg az utat a belváros felé.

— Veszélyes az út, senor... Nem hallja, hogy szólnak a fegyverek?

— Ne beszélj, hanem indulj! Vagy azt akarsz, hogy téged is emberségre tanítsalak?

Felemelt öklöm nem tévesztett hatást.

A fiú megindult előttem.

Nem bántam meg a váratlan segítség igénybevételét. A suhanc ügyesen kerülgette a népesebb utcákat s mindig eltalálta, merre jár a legkevesebb fegyveres.

Barcelonában tökéletes volt a felfordulás ezen a reggelen. Teherautók százai ontották az embereket s a főútvonalak feketéltettek a tömegtől. Feltört üzleti redőnyök, az utcára szórt áruk, itt-ott verben heverő holttestek bizonyították, hogy a kormánycsapatok kéretlen segítsége, a csöcselék, nagyobb erőt képvisel a katonaságnál.

Hatalmas túrakocsi fordult be velünk szemben a sarkon. Hűtőjén a francia trikolór lengett. Hatan ültek benne, két férfi, három nő és egy gyermek. Szirénázva, sebes iramban hajtottak a kikötő felé.

Száz lépéssel távolabb ordítózó tömeg állta útjukat.

Láttam, hogy az egyik férfi feláll és izgatottan magyaráz valamit az embereknek. Nem hallgattak rá. Elráncigálták az autó mellől, torkának kést szegtek.

A társaság riadtan ugrált ki a kocsiból. Ugy látszott, hogy valamennyien menthetetlenek. Elővettem revolveremet s megindultam feléjük. Ekkor azonban megnyílt az egyik szomszédos kapu és nyúlánk spanyol nő lépett ki rajta. Higgadtan, csendesen szólt valamit az embereknek s a részeg tömeg valóban megtorpant.

Azután a spanyol nő hívó mozdulatára a francia társaság eltűnt a kapu mögött. Az autó ott maradt könnyű zsákmányul a lázadóknak.

Csakhogy arra az autóra nekem is szükségem volt. Két ugrással mellette termettem és a volán mellé ugrottam. Kés repült felém. Lebukva sikerült elkerülnöm s míg egyik kezemmel az indítógombot kerestem, balkézszel minden töltényemet a tömeg közé lőttem.

Láttam, hogy néhányan véresen felbuknak, de akkor már dolgozott a motor s a kocsi nagy sebességgel megindult.

A suhanc szájtátva bámult utánam. Talán meg sem értette, hogy én, aki megakadályoztam további rablásaiban, alig pár perc múlva magam is felcsaptam fosztogatónak.

Dehát: ilyen a forradalom...

Átszáguldottam néhány utcán. Néhol fegyverekkel megrakott teherautónak kellett kitérnem, néha embercsapatok akadályoztak. Sem az autót, sem magamat nem kíméltem. Át kellett jutnom a

forradalom lázában égő utcákon az ellenforradalmi csapatok barrikádjai mögé.

A Szent Borbála székesegyház környékén azonban véglegesen megrekedtem. A templom hajójában minden csillár égett és teljes erővel zúgott az orgona. A templom környékét valóságos ellepték az emberek. Férfiak, sapkájukat a kezükben tartva térdepeltek az úton, asszonyok zokogva imádkoztak s néhány pap feszülettel a kezében járt egyik csoporttól a másikig.

Megrázó, döbbenetes erejű kép volt ez, a lángban álló város kellős közepén. Forradalom a két forradalom között, az örök, megmásíthatatlan és kiírthatatlan hitnek túlvilági erejű megnyilvánulása.

Ebbe a tömegbe nem hajthattam bele az autót, ezt az áhitatot, a túlvilági erőkre vetett hitnek ezt a megnyilvánulását nem zavarhattam.

Kiszálltam a kocsiból és körülnéztem, utat keresve. A sarkon éppen akkor fordult be a térre egy fegyveresekkel megrakott teherautó.

Megfagyott ereimben a vér. A fegyveres csőcselék pillanatig maga is lenyűgözve bámulta az imádkozó embereket a közöttük járó papokkal. Azután az egyik vigyorgásra torzult szájjal a gépfegyver felé nyult.

A golyószóró csőve kérielhetetlenül fordult a templomajtó felé. A hűtő mögé ugrottam és lázas sietséggel töltöttem újra kilőtt revolveremet.

A katona már a szalagot igazította a gépfegyverben, amikor célzásra emeltem a kezem. A lövés eldőrdült s a géppuskát igazító kéz lehanyatlott.

A volán mellé ugrottam és megindítottam a motort. Behúztam a kéziféket s a motort a harma-

dik sebességre állítottam. Súlyos francia kulcs akadt a kezembe, azzal megrögzítettem a gázpedált, azután kiengedtem a kéziféket és leugrottam.

Az autó felbődült és szinte szökkenve indult meg a teherautó felé.

Életemben volt alkalmam már néhány szörnyű látványban gúnyorkodni, ebben a pillanatban azonban eltakartam a szememet.

Hatalmas dördülés hangzott, recsegés, majd szinte kórusban zengett fel a halálkiáltás.

Mire ismét odanéztem, a teherautó és a francia kocsi egyetlen összegabalyodott romhalmaz volt. A romok alatt emberek jajgattak, majd lángholni kezdett a teherautó hűtője is.

Az imádkozó tömeg megriadt nyájként húzódott a templom felé. Néhány pap segítségre készen a szerencsétlenség színhelye felé sietett.

Elfordultam. Nem tudtam sajnálni azt a bandát, amely pár perccel előbb habozás nélkül belelőtt volna az imádkozók seregébe.

Keresztülvágtam a téren.

Megkerültem a templomot s a szomszédos melékutcába akartam befordulni, amikor hatalmas autó tűnt fel előttem. A vadonatúj, bőrhuzatú ülésen megismertem a kormánycsapatok egyenruháit.

Behúzódtam egy kapu alá, hogy megvárjam, amíg továbbhaladnak.

Az autó azonban megállott éppen előttem, hogy szinte megfoghattam volna a rendszámabláját. Tisztek ültek benne. Hárman kiszálltak, a többiek kényelmesen cigarettára gyújtottak.

Tehették, errefelé nem fenyegett veszedelem.

A három tisztt most felém fordult. A házszmokat jelző táblákat vizsgálgatták.

Csaknem felkiáltottam a meglepetéstől.

A három tisztt egyike aki legközelebb állt hozám, Gonzalez hadnagy volt. Ugyanaz a Gonzalez, aki egy hét előtt a Díbn el Arah oázison halálba akart kergetni félszakasz légionistát s aki miatt én is csaknem a halálnál is súlyosabb büntetést kaptam.

Mire a meglepetésből magamhoz tértem, a tisztek már továbbvonultak. Önkénytelenül is figyeltem őket s láttam, hogy mind a hárman eltűnnek egy kapu mögött.

Összezsikordultak a fogaim.

Nem, nem feledkeztem meg az ezredesnek tett ígéretemről, de Gonzalezzel volt egy kis magánelszámolni valóm, amit nem akartam tovább halogatni. Hiszen a hadnagy úgy sem juthatott másként Barcelonába, csak ha megszökött, vagyis magyarán — árulást követett el.

Megvizsgáltam revolveremet. Már csak öt tőltény volt benne.

Nem baj. Szükség esetén öt tőltény is elég arra, hogy Gonzalezen bosszút álljak s magamat is megóvjam attól, hogy elevenen kerüljek ezeknek a fenevadaknak a fogságába.

VIII. FEJEZET.

A három ember magánpalotának laiszó kis épület előtt állott meg. Nagy meglepetésemre, nem zörgettek a kapun, hanem továbbhaladtak és a személyzet számára szolgáló kisebb kapunál állapodtak meg.

Gonzalez kulcsesomót vett elő és a zár föté hajolva próbálgatni kezdte. Ugyanekkor a két másik tiszt elfordult s egyik a főkapu alatt, a másik pedig a ház másik oldalánál helyezkedett el.

Tehát Gonzalez hivatlan látogatóba készül valahova. Alkalmasint a kis palota tulajdonosát akarja meghívni tuszul valamelyik iaktanyába.

A zár hamarosan felpattant és Gonzalez eítűnt a kapu mögött. Vártam egy keveset, azután alkalmas pillanatban utána osontam. Sikerült észrevételül elérnem a kaput s a keskeny folyosón, amelybe jutottam, megálltam, hogy tájékozódjak.

Gonzales óvatos macskalépéseit a fejem fölött hallottam. Tehát a lépcsőn halad az emelet felé.

Revolveremet lövésre készen tartva surrantam utána.

Felértem az emeletre. Csend fogadott, Gonzaleznek nyomát sem láttam. Előre indultam s csakhamar tágas lépcsőházba értem a ház első részén, amelynek ablakai már a kis utcára nyílhattak.

Zajtalanul körüljártam a csarnokot. Hamarosan felfedeztem egy nyitott ajtót, amely mögött szőnyeges, elegánsan berendezett szoba keskeny csikja látszott.

Alig húztam be magam mögött az ajtót, halk szőfoszlányok ütötték meg a fületem.

Megismertem Gonzalez mély hangját. Izgatott, fiatal női hang felelgetett neki. A hangsúlyból ítélve nem lehetett valami békés a diskurzus.

A következő szoba ajtaja is nyitva volt, de hatalmas, nehéz esésű mór függöny takarta el a bejáratot.

Öszinte hálát éreztem a ház gazdája iránt, amiért ennyire nekem való módon oldotta meg a berendezést.

Éppen Gonzalez beszélt. Fojtott hangon, de ugyanazzal a dölyffel, ami a legénységgel való bánásmódját is jellemezte.

— Be kell látnia, hogy hatalmamban van, senorita... nincs helye semmiféle heveskedésnek. Ez nem Afrika, itt nem áll a háta mögött biztos kéz...

— Lehet, de mégsem szorulok a maga védelmére...

— A jóakaratomra azonban rászorul. Különben is jegyezze meg, nem azért jöttem ide, hogy társalogjak. Vagy engedelmeskedik, vagy velem jön... És remélem, tudja, mit jelent manapság fogságba jutni... Különösen önnek...

— Alias...!

— Ellenkezőleg, nagylelkű vagyok... Az életét kínálom néhány csókért...

— Nem... és jegyezze meg, hogy ha most erősebb is, valamikor felelni fog mindenért...

— Ostobaság... az ellenforradalmárokat minden vonalon legyőzzük. Hiába bátrak, hiába halnak meg ugyanazon a helyen, ahol megvetették a lábukat s hiába vannak olyan gyönyörű segítő-társaik, mint ön...

Pillanatig dermedt csönd keletkezett. Éreztem, hogy a szívem a torkomban dobog. Éppen a legjobbkor érkeztem. Akármilyen történik is, annyi erőm még van, hogy ezt a készülő, legaljasabb zsarolást megakadályozhassam.

Ismét az asszony szólalt meg lélektelen, töredezett hangon.

— Nem... nem értem... mit beszél...

— Értsen meg, mindent tudok magáról... már a Majestät szállóban felismertem... tudom, hogy kémkedik... tudom, hogy hírt adott az ellenforradalmároknak minden idegenről, akikkel fegyverszállítás ügyében tárgyaltunk... Tudom, hogy az amerikaiakat egészen levette a lábáról... a nekünk szánt fegyvereket a felkelőkhöz akarta eljuttatni... ezért léptem akcióba s ezért halt meg az amerikai... én intéztem el egy ügyes szúrással... Nos, hercegnő, mer még ellenkezni...?

Ha eddig a düh fojtogatott és az útálat feszítette izmait, most a szegény vérhulláma öntött végig.

Hízen én ide a legjobb helyre érkeztem. És a legjobbkor, hogy megtudjam: kötözni való számár vagyok, aki rosszhiszeműségemben feltételeztem erről a mártiriumig hű asszonyról, hogy a háborús pillangók könnyű életét éli, amíg férje távoli világrészben tartózkodik. Ahelyett, hogy igyekeztem volna megmagyarázni neki, ki vagyok

és miért keresem Spanyolország összes asszonyai közül éppen ő, ahelyett nekitámadtam, megvádoltam s azután — igaz: kényszerhelyzetben — megszöktem.

Még szerencse, hogy a véletlen módot nyújt arra, hogy mulasztásomat jóvátehessem. A kismet úgy látszik előírja, hogy elvégezzem különös feladatomat.

Megmarkoltam a revolveremet. Felemelt karom azonban a félmozdulatnál visszahanyatlott.

Gonzalez ismét megszólalt és hangját ezúttal fakóra tompította az esztelen vágy...

— Haligasson meg, senorita, ... tudja jól, hogy már odaát is szerettem. Hogy követtem minden lépését, örültem, ha szóbaállt velem s istenemre, csak az ezredes jelenléte tartott vissza attól, hogy...

— Mert az ezredes tetőtől-talpig férfi és eltaposta volna magát, mint egy férget, ha közelíteni merészelt volna... most pedig menjen innen vagy fogjon el, ha akar!...

Rekedt nevetés volt a válasz.

— Majd akkor fogom el, ha jónak látom... egyelőre meg fog csókolni, szép senorita, ha akar, ha nem... érti? Tudja maga, senorita, mi az: bárdolatlan arab lányokat szeretni, amikor az ember mindennap maga előtt látja a föld legszebb, legkívánatosabb teremtését...? Tudja maga, milyen kín Afrikában más asszonyának tudni az egyetlen fajtánkbeli fehér asszonyt? Ha mindezt tudná, akkor nem kívánná, hogy elmenjek s nem áltatná magát azzal, hogy egy önmagának szánt revolverlövéllyel befejezhet mindent... hohó...

Hallottam, hogy a férfi előreugrik. Dulakodtak. Montenuovo hercegnő biztosan a halálba akart

menekülni az aljas támadó elől s most a revolverért folyik a harc.

Legfőbb ideje volt, hogy közbelépjek.

Fegyveremet lövésre emelve, félretoltam a függönyt.

A szoba oldalfalánál kényelmes török heverő állott. Az asszony odamenekült az üldöző férfi elől. Némán, elkeseredett dühvel viaskodtak. Egyik sem vette észre, hogy a harcnak szemtanuja is van.

Megszólaltam:

— Hé, Gonzalez... várjon csak egy pillanatig!

Mint akit áramütés ért, megfordult. Csodálkozva bámult rám, azután eltorzult arccal felém ugrott:

— Bestia!... hát te is itt vagy?...

Kényelmesen lelőhettem volna, a lövés zajára azonban felfigyeltek volna az utcán várakozó őrszemek. Így hát elfogadtam a támadást.

A torkomnak ugrott, derekam félfordulatával azonban sikerült elhárítanom lendületét. Csaknem orrabukott s ezt a pillanatnyi tehetetlenséget felhasználva, én kaptam el a torkát.

A földre zuhantunk. Hangtalan, kegyetlen, élet-halál küzdelem volt. Jobbkezemmel a torkát szorongattam s vigyáznom kellett, nehogy egy kiáltásnyi lélegzethez jusson, mert ebben az esetben percek alatt megérkezhettek volna a kapu előtt várakozó társai.

Gonzalez is tisztában volt ezzel, mert vadul vergődve igyekezett szorításomtól megszabadulni. Néhány igen erős ütés ért, úgyhogy szédelegni kezdtem.

Éreztem, hogy fölényben van erő dolgában s

ba nem tudom percek alatt harc képtelenné tenni, menthetetlenül elvesztem.

Eleresztettem a torkát, de még ugyanazzal a mozdulattal halántékára csattant az öklöm.

Hatalmas erejű ütés volt. Gonzalez mélyen fel-sóhajtott és kinyújtózkodott a kezeim között.

Lihegve tápászkodtam fel. Homlokomon izzad-ságcseppek csorogtak s felrepedt ajkam széléből vér bugyogott. Ruhám tépetten lógott rajtam.

Az asszony megbabonázott szemekkel meredt felém. Ugy látszott, még egyáltalán nem fogta fel, hogy mi történt körülötte. Hogy felrázzam bénult-ságából, rászóltam:

— Adjon ide valami kötelet, asszonyom. És ruhát is, hogy a száját betömhessem.

— Hát nem halt meg?

— Csak elájult. Ezek az afrikai koponyák na-gyon tartósak.

A szomszéd benyílóba ment, hallottam gyors, izgatott motozást. Perc múlva hozott egy függöny-zsinórt és egy puha flaneldarabot.

Alaposan összekötöttem Gonzalez, a száját is betömtem s a harmadik szobában egy régi dívány alá gurítottam. Kereshetik, amíg rátalálnak.

Az asszony hallgatagon nézte működésemet. Csak akkor szólalt meg, amikor végeztem minden-nel s ismét szembefordultam vele.

— Azt hiszem, most már megmondhatja, hogy került ide?...

— Véletlenül. Az este alig tudtam elmenekülni a Majestät-szállodából s egész éjszaka a kikötőben kószáltam. A város északi felébe akartam eljutni, az ellenforradalmárok közé...

— Úgy látom, ismerte Gonzalezt...

— Jobban, mint szeretném. Ugyanabban a légiószerebben szolgáltunk s engem az ezredes küldött Spanyolországba....

Halk sikoltással mellettem termett.

— Hozzám küldte?...

— Önhöz is. Az egész ezred behajózott és útban van Európa felé. Ha lehet, valamelyik déli kikötőben szállnak partra, ha nem, akkor San Sebastianig hajóznak. Nekem az a feladatom, hogy önt megvédelmezzem és értesítsem az ellenforradalmárok főhadiszállását a csapat érkezéséről.

— Istenem, ha ezt tegnap tudtam volna... az éjszaka indult el az utolsó futár a főhadiszállás felé... én az itteni hírszerző központ tagja vagyok...

— Sejtettem. Illetve csak most tudtam meg... nagyon sajnálom, hogy tegnap este sértő módon viselkedtem. A látszat után ítélve azt gondoltam...

— Lényegtelen, hogy mit gondolt. Most azonban menekülnünk kell, mert minden pillanatban ráñktörhetnek.

— Ez igaz. Viszont nem ismerem Barcelonát s fogalmam sincs, merre induljunk.

— Majd én vezetem. Csak azt mondja meg, hogyan jussunk ki a házból.

— Nincs más kijárat, csak az utca felé?...

— A kertnek is van egy kis kapuja. De nem hiszem, hogy őrizetlenül hagyták volna. Mindenki tudja rólam, hogy ez a ház az enyém.

— Mindegy. Megpróbálunk ott kitörni.

A hercegnő csak könnyű selyempongyola volt. Átment a szomszéd szobába s néhány másodperc múlva sötétszürke kosztimben jelent meg. Apró

revolverét jellegzetes mozdulattal ismét keblébe süllyesztette.

Végigmentünk a díszes galérián s lent a földszinten a személyzet szobáin keresztül a kert felé tartottunk. A hercegnő keserű mosollyal mutatott körül.

— Látja, mindenki elhagyott. Már hetek óta megszökött az utolsó cselédem is. Attól tartottak, hogy a csöcselék éjjel felgyújtja a házat. Féltek itt maradni.

— Hm... — dörmögtem — a jelek azt mutatják, hogy volt is okuk a félelemre.

A kerten már erősen meglátszott a gondos kezek hiánya. A virágbokrokat gaz verte fel s egy helyen mély gödröt vágott valami beesett kézi-gránát robbanása.

Lélek sem járt a bokrok között.

Már-már azt hittem, hogy túlbecsültük Gonzalez óvatosságát, amikor a hátsó kapu nyílása fölött olajbarna arc tűnt fel egy pillanatra. Csodálkozva bánult ránk, azután eltűnt.

A lépések zajára alkalmasint azt hitte, hogy Gonzalez közeledik a fogollyal s most leugrott, hogy értesítse a többieket.

A virágágyakon keresztül törtetve szinte repültem a kapu felé. Hiszen, ha a híradás sikerül, menthetetlenül elvesztünk mind a ketten.

Elkéstem. A keskeny, szűk utca elhagyatottnak látszott.

Töprengve meredtem magam elé. Most, miután Gonzalezzel olyan szépen leszámoltam, kellemetlen lett volna az elfogatás.

Az asszony csakhamar utólért és karomra tette a kezét.

— Jöjjön... a gyorsaság talán megmenthet bennünket.

Jobb híján követtem. Végigsiettünk a kis utcán, majd jobbrafordulva a város szélé felé szaladtunk. Többször is visszanéztem, de nyomát sem láttam annak, hogy követnének.

Végre, a Belváros háтамögött elterülő részen, rosszszagú sikátorban az asszony megállt egy épület előtt.

Hatalmas bérkaszárnya volt, dohos kapualjába göröngyös kocsifeljáró vezetett. Lakóknak semmi jelét sem láttam.

Lihegve álltunk meg s az asszony a csengő után nyúlt.

IX. FEJEZET.

Mély dördüléssel, kondult meg a régimódi csengő. Öblös hangja végigszállt az udvar felett. Olyan váratlan, olyan dermesztő volt a hangja, hogy összerezzenem.

A hercegasszony sáppadtan rámmosolygott.

— Nem kell idegeskednie. Itt jóbarátok laknak. Csak persze, nem tudom, hogy élnek-e még...?

Pár perc múlva öregek lépések csoszogtak végig az udvaron s a kapu kitárult.

Fogatlan vén ember állott a kapualjban. Bársonysapkáját a markában szorongatta s amikor az asszonyt megpillantotta, az ijedt öröm mozdulatával kapta kezét a szája elé.

— Excellensa... legyen áldott Szent Borbála, hogy még egyszer láthatlak...

— Jó, jó, öreg Pedro... elhiszem, hogy örülsz... De most engedj beljebb, mert lehet, hogy a nyomunkban vannak.

Pedro sietve kotródott az útból s hangosan örvendve követett bennünket az udvar hátsó része felé.

A ház valóban lakatlan volt. Néhány rozsdás gépalkatrész jelezte, hogy gyárépületté alakították át a házat, később azonban a gyár is megszűnt.

Alacsony ajtón léptünk be. A hercegasszony olyan otthonosan mozgott a nyomortanyán, mintha mindig itt élt volna.

— Hozz valami ennivalót, Pedro, a társam egész biztosan éhes. És gondoskodj, hogy minél előbb továbbmehessünk...

— Meg lesz, excellensa, meg lesz, velem elégedve...

Hozzám fordult.

— Itt van olajban főtt bab, egyél, uram, nagyon finom... én addig befogom az öszvért...

Kiballagott. Az asszony fáradtan leült, én pedig minden meggyőződés nélkül enni kezdtem az „igen finom” babot, amelynek az íze és illata a rothadó húsfélére emlékeztetett.

Még nem fejeztem be az „étkezést”, amikor az öreg Pedro ismét megjelent. Durvaszövésű inge fölé sötétkék kabátot húzott, fején piros sapka díszelgett. Hosszú ostor egészítette ki ezt a különös öltözetet.

— Indulhatunk, excellensa... Szent Jakab és Szent Genováva védelmezze utunkat. Az erdei lakba megyünk?

— Oda. Sietniünk kell...

Kimentünk az udvarra.

A kapu alatt, a rázós macskafejköveken zárt, rácsosablakú kocsi állott. Oldalán hatalmas vörös kereszt díszelgett.

Pedro vigyorogva nézte a különös alkotmányt.

— Jó kocsi, finom kocsi... olyan piros, mint a kormány katonái... ebben senki sem állít meg bennünket... hehehe...

Csodálkozva néztem az asszonyra. Mosolygott együgyűséggel, de azért megmagyarázta a dolgot.

— Tudja, mi ellenforradalmi érzésű polgárok már régóta nem voltunk biztonságban. Az efféle légkör pedig találékonnyá teszi az embereket. Gyakran voltak olyan útjaink, amelyekről senkinek sem kellett tudni. Hogy ilyen esetekben bebiztosítsuk magunkat a feltartóztatás ellen, beszereztünk olyan kocsikat, amelyek najszálígon hasonlítanak a városi fertőtlenítő intézet kocsijaihoz. A ragálytól mindenki fél Spanyolországban. Nincs az az elszánt kommunista, aki ebbe a kocsiba hajlandó volna bekukkantani.

Míg beszélt, beszálltunk s Pedro hangos ostorpatogatással megindult.

Ismét a város széle felé haladtunk s a fegyverpogás percről percre távolabbról hangzott a város központja felől.

Jó másfél órás út után göröngyös dűlőútra fordultunk be. Messze előttünk apró erdőféle keresztezte az utat. Pedro egyenesen arrafelé tartott.

A nap csaknem delelőre ért, amikor végre megállottunk egy bokrok közé rejtett erdészlak előtt a csalitos közepén.

A hercegasszony fürgén, a fáradság minden jele nélkül ugrott ki a kocsiból.

Besietett a házba s intett, hogy én is kövessem. Pedro elvezette a kocsit s hamarosan olyan csend vett körül bennünket, mintha mérföldek körzetében egyetlen élőlény sem lett volna található.

Ha Afrikában vagyunk, már maga ez a körülmény is óvatossá tett volna. Egész bizonyosan átkutattam volna a környéket. Európában azonban még a legedzettebb vadász is elveszti azt a bizonyos hatodik érzéket, amelynek annyi kalandor és utazó köszönheti az életét és gyanútlan, minden gyerekes kelepcébe beugró áldozat lesz belőle.

Ez történt mivelünk is.

Bent a házban az asszony egyenesen a padlásra tartott.

— Mondtam már — fordult hozzám —, hogy tegnap ment el az utolsó megbízható futár, akivel üzenetet küldhettünk volna a főhadiszállásra. Szerencsére még van három postagalambom, amelyek

Burgos közelébe, egyik megbízható hívtünk tanyájára valók. Ha épségben odaérnek, biztosak lehetünk abban, hogy Molla tábornok megkapja üzenetünket.

Vállat vontam.

— Nem nagyon bízom ugyan az ilyen antik hírszolgálatban, de be kell látnom, hogy adott esetben nem tehetünk egyebet.

Leguggoltam s az asszony által a kezembe nyomott vékony hártypapírt a padlásgerendára fektetve rövid jelentést írtam egymás után három példányban. A három galamb közül egy talán megérkezik s akkor küldetésem első részét sikeresen teljesítettem.

Montenuovo hercegnő gyors kezekkel kötözte az állat szárnya alá a kis acéltokot; én addig a második galambot halásztam ki a ketrecből.

S itt követtük el a második, helyrehozhatatlan baklövést.

Az asszony olyan biztosan mozgott az erdészlakban, hogy az én gyanakvásom is alábbhagyott. Amikor a padlásra felmentünk, még a lefele vezető ajtót is nyitvahagytuk.

A galambok elengedésének pillanatában pedig mind a kettőnk figyelmét teljes mértékben lekötötte a különös művelet.

Az első madár felröppent, a második szárnyát

csapkodva az asszony kezén ült még, amikor a hajtunk mögül hirtelen durva hang harsant.

— Kezeket fel!... Egy moccanást se, mert meghaltok...

Villámgyorsan megfordultam. Kezem ösztönös mozdulattal nem létező övem felé kapott.

Abban a pillanathan eldőrdült egy fegyver s a golyó elsüvíve a fülem mellett, haragos zúgással csapott a hátam mögött levő gerendába.

Az udvaron is fegyverek szóltak.

Önkénytelenül is kitekintettem a kis padlásablakon.

Az egyik galamb fehér szárnyai ott fénylettek előttünk a déli napsugárban. Az állat riadt keringésén látszott, hogy megzavarodva menekülést keres.

A vörösök tehát észrevették apró hirnökeinket s most golyós fegyverrel próbálják leszedni.

Ettől a veszedelemtől nem nagyon tartottam, sokkal inkább érdekelt az, hogy miként fogunk kiszabadulni a váratlan kutyaszorítóból.

A padlásajtó felől négy fegyver csöve meredt fenyegetően felénk.

Köröskörül még fedezéknek alkalmas hely sem kínálkozott.

Teljesen reménytelen lett volna a védekezés.

Ugy látszott, a hercegasszony is belátja ezt,

mert engedelmesen felemelte a kezét s amikor ránéztem, intett, hogy én se ellenkezzem.

— Vigyen el benneteket az ördög...! — morgogtam s életemben először megadtam magamat.

Olvassa az

ANTENNA

kepes rádió hetilapot

A legfrissebb rádiós híryanag, a legteljesebb műsor
és a legjobb műszaki közlemények

áracsak

6 fillér

Mindenütt kapható

X. FEJEZET.

Ezt fegyveres mellénk jött s mind a kettőnket alaposan megmozdított. A hercegasszony önként előadta revolverét, a katoná az azonban vigyorogva háritotta el az előzékenységet.

Fogaskorgatva, biborvörösre gyulladt arccal kellett tűrnöm, hogy a bárdolatlan kezek végigkutatassák az asszonyt. Ebben a pillanatban halálosan megbántam, hogy megváltam fegyveremtől és megfogadtam, hogy a jövőben nem térek el régi elvemtől: meghalni kellemetlen, de megadni magamat megáldozó, tehát rosszabb a halálnál.

Mintán mind a kettőnk kezeire bilincseket raktak, levezettek bennünket az udvarra. Az öreg Pedro — ugyancsak összekötözve — valami szörnyen felszínőrozott tisztféle előtt állott.

Úgy látszik, vallatni akarták s az öreg szaporán pergő nyelvvél válaszolgatott is.

Ma sem értem, hogy a rövidnek ugyan nem mondható élete alatt hogyan tanulhatta meg annyi szentnek a nevét kívülről. Azt hiszem, az egész kalendárium túlvilági protekcióját igénybe vette, hogy minél több átkot szórhasson elfogóira.

A tiszt végül is elveszítette türelmét.
Intett.

— Ezt a vén csirkefogót kössétek fel!... A másik kettő velünk jön.

Éreztem, hogy elsáppadok. Az asszony is feliskoltott mellettem, csupán az öreg Pedro magatartása nem változott.

Legfeljebb a nyelve járt valamivel gyorsabban, hogy válogatott szidamait idejekorán befejezhesse.

Két katona leszerelte öszvérünkről a gyepőlőszárat s az erős szíjat átvetették egy vaskos faágon. Az öreg ellenkezés nélkül tűrte, hogy a fa alá állítsák.

Amikor a nyakába vetették a hurkot, sértődöttsége jeléül arconköpte a hozzá legközelebb álló katonát. Hatalmas nyaklevest kapott érte szégyen.

Az utolsó pillanatban még felénk fordult az öreg.

— Excellence, védjen meg a lorettói Madonna... imádkozni fogok odafent Szent Flóriánhoz, hogy bocsásson ezekre a pokolfajzatokra égi tüzet...

Még mondani akart valamit, de a kötél megfeszült s az öreg, hűséges szolga kidülledő szemmel függve maradt a gyepőlőszáron.

Behunytam a szememet, hogy ne lássam a vérázító jelenetet. Inkább csak éreztem, mint tudtam, hogy az asszony ájultan összerogy mellettem.

A következő percben már durva puskatusütés térített magamhoz.

— Gyerünk... eléggé kigyönyörködhattétek magatokat a vén gazember halálában.

Szembenéztem a vigyorgó, sötétképű alakkal.

— Fickó, jól megjegyzem magamnak az arcomat. És nem ajánlom, hogy eléem kerülj valamikor, ha nálam is lesz fegyver...

Valahonnan a sűrűből két autó került elő. Körülöttünk már valósággal hemzsegték a katonák. Csikorgó fogakkal átkoztam a saját könnyelműségemet.

— Úgy viselkedtem, mint egy ostoba kölyök, — súgtam az asszony felé. — Ha csak egy kicsit is nyitva tartom a szememet, észre kellett volna vennem, hogy körülvették a házat...

— Erre magam sem számíthattam, — válaszolta a hercegnő alig mozgó ajakkal, — pedig biztos, hogy már napok óta leskelődtek...

— Nem beszélni, mert felpeckeltetem a szatókat!... — ordított a tiszttól miután mind a ketten tudtuk, hogy a fenyegetés hamar valóra válhat, jobbnak láttuk, ha elhallgatunk.

Alkonyodott, mire ismét a városba értünk. Az utcák kihaltak, csendesek voltak, csak a katonai járőrök csizmái kopogtak egyhangúan az utcák során.

A fegyverdörgés és gépfegyverropogás elhallgatott.

A San Sebastian templom tornyán hatalmas vörös zászlót lobogtatott a szél.

Nem volt nehéz kitalálni, hogy az ellenforradalmi megmozdulást sikerült vérbefojtani s a felkelők most valahol a külvárosokban bujkálnak, vagy a környező erdőségekbe vették be magukat.

Autónk végigrohant a városon s a gyárnegyedben a tűzérségi laktanya felé vette útját.

Összeszorult a torkom. Bár nem ismertem Barcelonát, erről az épületről már útközben a legszörnyűbb, valószínűtlennek tetsző mendemondákat hallottam.

Ide gyűjtötték össze a város, sőt tartomány-szerte összefogdosott túszoikat s Innen vitték tucatjával az ártatlanokat a vesztőhelyre.

A forradalom első napjában volt olyan időpont, amikor déltől napszálltáig nem kevesebb, mint kétszázhetven kivégzés történt a tágas kasszáryaudvaron.

Azt mondták, hogy a kivégzettek számára, minthogy a városi temetőőrök nem bírták a meg-

szap
társé
kal,
az e
tával
kozni
I
mész
kivite
agyba
A
vett
tak f
és g
tárgy
kitett
stanci
H
fajtes
sebbn
A
tiszt
tak li
A
a műv
—
takarí

szaporodott munkát, a kaszárnya mögött elterülő térségen külön temetőt állítottak fel tömegsírokkal. Minden tömegsír felett bekeretezett tábla lóg, az eltemetett áldozatok névsorával.

A meggyilkoltak hozzátartozói tehát majd listával a kezükben mehetnek rokonaik sírjához imádkozni...

Ma is csak gyanítom, hogy a szervezett tömegmészárlásnak ez az üzletszerűen pontos gyakorlati kivitele csak az orosz szovjet iskolájában felnőtt agyban születhetett meg.

Amint az autó megállt, egész csapat terrorista vett körül bennünket. Valamennyien kitűnően voltak felfegyverezve. Modern gyorstüzelfegyvereik és gázbombáik voltak; csupa olyan felszerelési tárgy, amiért mi, a riffek támadásainak naponta kitett légionisták esztendőkön keresztül hiába instanciáztunk.

Hja, a légionista vér olesó, ezzel szemben a fajtestvérek ellen viselt harcnak minél eredményesebbnek kellett lennie.

Alacsony szobába vezettek, ahol egy öreg altiszt bevezette neveinket egy könyvbe. Az elfogottak listájába.

A terrorista, aki a hátunk mögött állva figyelte a műveletet, nem állhatta meg szó nélkül.

— Senor... — szólt oda az őrmesternek — takarítson meg egy munkát, írja be mindjárt őket

a másik könyvbe is. Holnapra úgyis lógni fognak.

Ezzel egy másik könyvre, a kivégzettek nyilvántartására mutatott.

A magam részéről nem sokat törődtem ezzel az ostoba locsogással. Voltam már közelebb is a halálhoz s egy egy jó ötlet még mindig kíségett; a hercegasszony sáppadt arcán, reszkető alakján azonban meglátszott, hogy idegerezének roncsainál tart.

Összeszorított szájjal hallgattam.

Ohó, vörös barátaim, én a magam részéről még nem mondtam ki ebben az ügyben az utolsó szót. Pedig hát ti, hitvány városi forradalmárok, minden állati kegyetlenségetek ellenére is eljöhetnétek veszélyt tanulni hozzánk, Spanyol Marokkóba...

A törzskönyvezés után átvezettek bennünket az udvaron, néhány kazamataszerűen mélyített épület felé.

Itt újabb terroristák vettek át bennünket, megismétlődött az előbbi színjáték a törzskönyvekkel, azután tágas, de alacsony és vaksötét terembe dobtak.

Szemünk csak lassan szokott hozzá a sötétséghez s ez szerencse volt, mert egyszerre talán elviselhetetlen lett volna az a látvány, ami fogadott. Dante pokla üdülőhely ahhoz a megkínzottsághoz képest, ami az itt összegyűjtött, jobb sorsra érdemes emberek arcáról lesírt.

Amint megmozdultam, lábam a földön heverő ember puha testéhez ért; a félig eszméletlen alak felnyögött s kinjában messze hengeredett. Egy reszkető beszédű pap világosított fel arról, hogy a szerencsétlen pár nappal ezelőtt még egyik legismertebb barcelonai ügyvéd volt, akit vallatás közben ért néhány „könnyebb természetű” sérülés.

De voltak ott férfiak vérző sebekkel, bezúzott homlokkal, felismerhetetlenségig eltorzult arccal, pedig a laktanyának ez a börtöne csak a selejtező volt, ahová a mindenhol összeszedett gyanús elemeket szállították. Mi történhetett azokkal, akiket, mint például bennünket is, nem kellett gyanúsítani, egyszerűen azért, mert tettenértek...?

Az alacsony szobában volt néhány asszony is, Tisztviselőnők, a barcelonai telefonközpont néhány lelkiismeretes kisasszonya és vagy féltucat apáca. A férfiak hallgatag megegyezéssel a terem egyik sarkát átengedték a női foglyoknak s a nélkülözhető ruhadarabokkal úgy, ahogy el is választották a „női fogházat”.

Okosabb híján ide vezettem a hercegnőt, azután végigfeküdtem a földön s miután a nyugodt álmat még a közeli halál lehetősége sem rabolhatta el tőlem, csakhamar egészséges, mély álomba merültem.

XI. FEJEZET.

Másnap korán reggel megjelent közöttünk néhány katona. Hosszú névsort olvastak fel s a szólítottak — három apácával együtt lehetnek vagy huszonöten — sápadt arccal, erőltetett nyugalommal búcsúztak el tőlünk.

A francia forradalom rémnapjaira, a terror-örjöngésére emlékeztett ez a szörnyű kép; nem volt nehéz kitalálni ugyanis, hogy a túsok sorát ismét megritkítják néhány kivégzéssel.

Kevéssel azután, hogy a transzportot elvezették, három fegyveres jelent meg s harsányan az én nevemet kiáltották bele a terembe.

Úgy tettem, mintha nem hallottam volna a felszólítást. Gyorsan hátraosontam a női osztály felé.

— Excellensa...

— Irgalmas Isten... magát szólították...

— Az nem baj... azt szeretném gyorsan megmondani, hogy nem valószínű, hogy még egyszer visszatérjek ide...

— Nem, nem... — hadarta gyorsan — még

nem fogják kivégezni. Csak igyekezzen ügyesen védekezni.

Mosolyogtam.

— Lehet, hogy egyáltalán nem fognak kivégezni. Sőt önt sem bántják. De kérem, maradjon nyugodtan és akármit hall is, gondoljon arra, hogy meg akarom szabadítani önt innen...

— Edmondo Senky...! Megsüketült...? — harsant bele másodszor is a terem csendjébe a felkiáltás.

Gyorsan megszorítottam a hercegnő kezét és elfordultam. Láttam, hogy riadt szemében rettegés ül; valószínűleg arra gondolt, hogy a borzalmak hatása alatt egy kicsit megzavarodtam.

Kényelmesen előre kullogtam és megálltam a katonák előtt.

— Itt vagyok, ne ordítózson. Aludtam, nem nallottam az első felszólítást.

— Nem...? Na, majd kinyitjuk egy kisse a fülét...

Végimentünk az udvaron s a főépületben, a volt tisztiféltkező helyiségében állottunk meg.

Az asztalnál, amelyen félmázsa akta hevert, rosszképű, mór-spanyol keverék katona ült.

— Te vagy az az Edmondo Senky...?

— Én vagyok...

— Beismered, hogy tegnap azzal az ellenforradalmár nővel üzenetet küldtetek a lázadóknak...?

— Beismerem. De először is felszólítom, hogy rendesebb hangon beszéljem velem, másodszor pedig követelem, hogy valami magasabbrangú tiszt elé vezessenek.

— Te itt nem követelhetsz semmit, kutya... azt mondd meg, mi volt abban az üzenetben?...

Vállat vontam és közömbös hangon választottam.

— Van egy hajórakomány fegyverem, azt akartam eladni a felkelőknek.

— Micsoda...?

— Érthetően beszéltem, vagy nem...?

Hirtelen izgatottan kezdte csavargatni a nyakát.

— Hol vannak azok a fegyverek...? És miből áll a hajórakomány...?

— Nem vagyok bolond elárulni. Mondtam már, hogy vezessen valami magasabbrangú tiszt elé, akivel lehet értelmesen beszélni.

Az asztalra csapott, hogy szerterepült az akták fele.

— Sehova sem vezetlek... és beszélni fogsz, arra esküszöm, vagy darabokra szedetek...

— Nono... — dörmögtem mosolyogva. — Ne felejtse el, hogy fegyvereimet amerikai gyár készítette s ittlétemről igen jól tudnak a gibraltári angol katonai hatóságok. A szigetország pe-

dig igen jól ért ahhoz, hogy az üzletfelei életbiztonságát megvédelmezze.

Ez az arcátlanlás hatott.

A tiszt pár percig gondolkozva meredt maga elé, azután hirtelen felugrott és kiszaladt a tereméből.

Néhány perc múlva vezérkari jelzést viselő magasrangú tiszttel tért vissza.

— Ön azt állítja, hogy fegyvereket szállít?...

— Nemesak állítom, hanem úgy is van. Egyébként nem rendszeres szállításról van szó. A helyzet az, hogy megvettem egy hajórakományt, amit egy angol gyár hónapokkal ezelőtt Abessziniába akart szállítani, de amit az olasz győzelmek miatt már nem vehettek át. Ez a rakomány most itt cirkál a közeli vizeken. Ezt akartam eladni a felkelőknek.

— Tudja, hogy ezért törvényeink értelmében halálbüntetés jár?

— Istenem, az üzlet olyan jó, hogy megérte a kockázatot. Különbösen önök sem fognak kivégezni, mert akkor nem juthatnak hozzá a fegyverekhez...

— Hm... nem áruhá el, hogy milyen fegyverei vannak?...

— Van háromezer darab modern gyalogsági fegyverem százezer tölténnyel, tizenhat géppuskám megfelelő municióval, egy üteg könnyű gyors-

tüzelő ágyum, szintén municióval s van még egy könnyű bombavető repülőgépem és két kis harci-kocsim. Ezeket az utóbbiakat azonban önök nem tudják felhasználni, azért is ajánlottam fel az egészet az ellenforradalmároknak...

— Mit beszél?... Az egész ócskavasból csak a repülőgép és a harci-kocsi érdekelnek... Miért ne tudnánk mi azokat felhasználni?...

— Sajnos, szét vannak szerelve... az összeállításukhoz mérnökök és szakképzett szerelők kellenének.

Láttam, hogy elvörösödik az izgalomtól s nevetni tudtam volna örömben. A csel tehát sikerül... hiába, még sem utolsó dolog az arab iskola...

— Ember, hát miket képzelsz maga rólunk?... — tört ki végül is felháborodott hangon. — Hiszen Spanyolország legjobb mérnökeivel rendelkezünk?

— Csakugyan?... — csodálkoztam naívvul. — Akkor valóban felajánlhattam volna önöknek is. Valószínűleg jobb árat is kaphattam volna...

— Hol van a rakomány?

— A tengeren cirkál. Várja a rádióértesítésemet, hogy melyik kikötőbe fusson be.

— Hát nézze... mi nem akarunk dip'omáciai bonyodalmakat csinálni a maga kivégzéséből. Hajlandók vagyunk szabadonbocsátani, ha ön viszont megvizsgálja a fegyvereket Barcelónába.

Úgy tettem, mintha gondolkoznék.

— Szívesen. A rakomány ára nyolcszázhatvan-ezer pezeta. Persze aranyban.

— Megbolondult?...

— És hogy el ne felejtsem, azt a tízezer pesót is visszakérem, amit a motozásnál elvettek tőlem.

— Saját pénze az az összeg?

— Természetesen. Az ellenforradalmároktól vettem fel előlegül.

— Nos, rendben van... Megadjuk a nyolcszázhatvanezret, de levonjuk belőle a már felvett tízezer pesót. Az is spanyol pénz, nem?

— Nem bánom. A feltételem csak az, hogy a tízezer pesót azonnal adják vissza, hogy élelmezni tudjam magamat s amíg a hajó beérkezik, valami rendesebb lakóhelyet adjanak.

— Védőőrizetben lesz, a tiszti pavillonokban fog lakni. Remélem, meg van elégedve? Mikorra lehet itt a hajó?

— Miután a nemzetközi vizeken áll, három-négy napba beletelik.

— Hajlandó most rögtön megfogalmazni a rádiógramot?...

— Ha viszont önök kifizetik a pénzt és azonnal áthelyeznek a tiszti pavillonba. De most jut csak eszembe: még egy baj van...

— Ugyan mi? — sötétedett el a tiszttárca.

— A hajónak csak vevőállomása van s így a

vételt nem tudja nyugtázni. Tehát hitelezniök kell a jobb ellátást, amíg a hajó megérkezik.

— Ez nem számít. Gondoskodni fogunk arról, hogy meg ne szökhessen s ha kiderül valami csalafintaság, előre is mondhatom, jobb lett volna meg sem születnie.

Vállat vontam, mint akit nem nagyon érdekel a fenyegetés.

Őszintén szólva, nem is nagyon érdekelt.

Aki a riffek jól megerősített fellegrarából meg tud szökni, annak nem túlságosan nehéz akadály a legerősebb védőőrizet sem. Pláne, ha tízezer pezeta lapul a zsebében...

XII. FEJEZET.

Ismét este volt. Kényelmes szobámban hanyattfeküdtem a heverőn, de nem tudtam élvezni a pihenést.

Sejtettem, hogy ha segíteni akarok a hercegnőn, gyorsan kell cselekednem, mert pár nap múlva már késő lesz.

Egyik cigarettát a másik után szívtam. Nem jutott eszembe semmi okos gondolat.

Idegesen játszottam a kezembe került gyufaskatulyával, amíg ki nem ejtettem a kezemből.

A gyufa a földre esett s talán az ütődéstől, talán más ok következtében lángallobbant.

Az egész skatulya elégett s pillanat alatt lobot vetett a szőnyeg is. Alig tudtam a lábammal idejekorán elfojtani a kerekedő veszedelmet.

Gondosan felemeltem a gyufaskatulya maradványait és megcsókoltam. Most már tudtam, hogy ennek fogjuk köszönhetni a menekülésünket.

Vártam még vagy félórát, hogy bezárják az üzleteket, akkor megzörgettem az ajtót.

A „védőőrizetemre” rendelt fegyveres azonnal megjelent. Úgy látszik, szigorú parancsot ka-

pott, mert tőle tehető udvariassággal érdeklődött a kívánságaim felől.

Megmutattam neki a felrobbant dobozt.

— Ecco, senor, most nem tudok dohányozni.

— Ez bizony baj... majd mingyárt megpróbálok gyufát szerezni a kintinból...

— Nagyon lekötéléz. De ha eltávozik, én őrizetlenül maradok és hátha megszököm?...

— Hát akkor majd kerítek valahonnan egy küldöncöt.

— Az viszont külön fáradság. Mondja, miac véletlenül önnek egy doboz gyufája?... Megvenném jó áron és ha rá akar gyujtani, minden pillanatban a rendelkezésére áll.

— Sajnálom, öngyujtót használók.

— Éppen az kell nekem... — akartam mondani, de szerencsére még idejében visszanyeltem a szavakat.

— Annál jobb, legalább nem fogok szemetelni. Adja ide az öngyujtóját, fizetek érte száz pesót is, ha akarja...

Kís ideig gondolkozott, azután megszólalt.

— Mikor kapom a száz pesót?...

Felelet helyett elővettem a pénzt s az orra alá tartottam. Habozás nélkül átadta öngyujtóját. Ugy csaptam rá, mint a héja s a zsebembe rejtettem.

Most már nyugton maradtam csaknem éjjelig.
A rendelkezésemre álló időt arra használtam fel, hogy alaposan átkutattam a szobát, valami támadó fegyvert keresve.

A mosdóról leszereltem egy nehéz rézcsapot, az ágyból kivettem egy vasrudat és az ágy mellett álló villanylámpáról levágtam a zsinórt.

Igy felszerelve azután hirtelen jajgatni kezdtem, mint akit nyúznak. Az őr ijedten nézett hozzám.

— Mi baj, senor?...

— A fejem... megőrülök, úgy fáj a fejem... kerítsenek nekem valami csillapítót vagy engedjenek ki sétálni egy kicsit... A jó levegő mindig használ.

Felelet nélkül eltűnt, de néhány perc múlva visszatért az ügyeletes tiszttel.

— Sajnálom, ilyen késő éjszaka nem tudok csillapítót szerezni, — mormogta szinte bocsánatkérő hangon a tiszt. — Megelégszik azzal, ha az őre kíséretében sétálhat az udvaron egy fél órát?...

— Jaj, meg... nagyon köszönöm... nem bírnám ki ilyen fájdalommal reggelig.

A tiszt szalutált és eltávozott. Én pedig izgalomtól dobogó szívvel tántorogtam ki az ajtón örömem előtt, zsebemben a fegyverekkel s a szívemben halálos, kemény elszántsággal.

Megkerültem a tiszti épületet s a hátsó traktus felé haladtam, ahol a kazamaták közelében néhány alomnak szánt szalmakazalt láttam.

Lassan elmaradt mögöttünk az utolsó világosság is.

Ideje volt, hogy munkához lássak.

Meglassítottam a lépéseimet, hogy az őr közvetlenül a hátam mögé jusson. Azután megmarkoltam a rézcsapot s hirtelen hátrafordulva, teljes erővel az őr homlokára csaptam.

Hangos recsenés jelezte, hogy kissé elszámítottam az ütés erejét; a nehéz rézcsap csattanva vágódott a katona homlokához s nyomában, mint a vaj, szakadt be a kemény koponya.

Elkaptam és óvatosan a földre engedtem az elomló testet; a villanyzsinórral viszont már nem kellett bajlódnom. A katona testén átfutó gyenge remegés már az eltűnő élet végvonaglása volt.

Sietve elszedtem tőle minden fegyvert s mondhatom, volt rajta egy kisebb arzenálra való.

Néhány perc múlva kitűnő fegyverrel, rohamkéssel és vagy hat kézigránáttal felfegyverezve haladtam a szalmakazlak felé.

Négy kazal állt egymás mellett biztató közelségben. Alájuk feküdtem s a kezemben szaporán villogott az öngyújtó.

Kis, kúszó lángoszlopocskák jelezték utamat a

mire biztos távolságra rohantam, már fel is csaptak az első öles lángok.

Meglapultam az egyik kazamata árnyékában s vártam a tűzriadót. Néhány másodperc múlva valahol ijedt ordítás kelt; utána eldőrdült egy fegyvers a következő másodpercben nyüzsgő hangyabollyá változott az egész udvar.

Először a kazamaták őrsége rohant a tűz felé, később a kapuőrség is megjelent, majd félig felöltözött tisztek tűntek fel az általános zűrzavarban.

A kazamaták mellett csak néhány rémültszemű ember maradt.

Eredeti tervemtől eltérőleg hirtelen levetettem a kabátomat s mintha magam is megriasztott tisztlennék, feléjük rohantam.

— Légitámadás!... Mindenki a parancsnoksághoz!...

Néhányan szót fogadtak, néhány ember azonban gyanakodva vizsgálgatta az arcomat.

Hirtelen előrántottam egy kézigránátot és közejük dobtam.

Jól számítottam, a gránát fejmagasságban robbant. Magam is elkábulva a légnyomástól, törtetem előre az ajtó felé.

Valaki a nyakamba csimpaszkodott. Leráztam magamról s a következő pillanatban birokra kelünk. Nem volt veszélyes ellenfél. Első, ájulást

színelő mozdulatomnak beugrott s szinte csodál-
kozó pillantással nézett vissza rám, amikor roham-
késem a torkába szaladt.

Ezalatt bent a kazamatákban is észrevették a
veszedelmet, Páni rémület üvöltése reszkettette a
falakat. A szerencsétlenek azt hitték, hogy az álta-
lános riadalomban róluk mindenki megfeledkezik.

Átkutattam a halott őr ruháját, keresve a ka-
zamaták kulcsát. Nem találtam. Alkalmasint vala-
melyik másik őrnél lehetett vagy kiesett a közel-
harcban.

Nem volt időm arra, hogy töprengjek. Kirán-
ítottam egy másik gránát gyújtózsínóját s az apró
pokolgépet a vastag tölgyfaajtó alá szorítottam.
Tudtam, hogy ezzel az eljárással esetleg az ajtó
körül tolongó tuszok életét is veszélyeztetem, de
erre most nem lehettem tekintettel.

Kékes fény, majd tompa dörrenés jelezte, hogy
szabad az út befelé.

Csakhogy ezúttal a félelemtől félőrült emberek
húzták keresztül számításomat. Alig pattant fel az
ajtó, valóságos áradat sodort el a közelből.

Ököllem nyitottam magamnak utat befelé s nagy
figgyel-bajjal sikerült is elérnem annyit, hogy meg-
kapaszkodhattam az egyik félig kidőlt ajtófélfában.

A tűz ropogásában, a kürtök riadt zengésében
s a megrémült embertömeg ordítozásában már nem
számított eggyel több hang.

Tehát torkom szakadtából beleordítottam a ki-
felő kavargó tömegbe:

— Excellensa... Montenuovo excellensa...

Még tovább is ordítottam volna, ha legna-
gyobb öröömre közvetlen közelből nem kapok
választ.

— Itt vagyok... jaj... segítsen...

Az asszonyt valósággal feje fölött cipelte a
tömeg. Véletlenül mult, hogy nem maradt ott a
megriadt lábak alatt.

Feléjenyúltam és valósággal kiemeltem a
tömegből.

Pillanatnyi késedelem nélkül ragadtam ma-
gammal hátra, a széles gyakorlótér fel, amelyet
már csak gyengén világított meg a tűz fénye.

Éppen ideje volt otthagyni a veszedelmes kör-
nyéket.

**A legjobb,
legoicsóbb,**

**legtartalmasabb
képes rádióhetilap az**

ANTENNA

Egyes szám ára 6 fillér

Kiadóhivatal. Bpest. VIII., József-körút 5., II. em.

Valamelyik tiszt, aki az általános zürzavarban sem veszítette el a fejét, felfedezte a tűszok ki-
törését. Harsanó kiáltásaira a laktanyákból ki-
rohanó katonaság széles körben kordont vont a
kazamaták köré s feltűzött szuronnal szorította
vissza a szerencsétleneket.

Ezzel csaknem egyidejűleg más csapatok raj-
vonalban indultak el az udvar távolabbi részéi felé.
szemmelláthatólag azzal a parancssal, hogy az
esetleg meglépett foglyokat összetereljék.

Még szerencse volt, hogy az általános rémü-
letben senkinek sem jutott eszébe géppuskával te-
remteni rendet a tűszok között.

Lélektelenül, vakon rohantunk előre a sötétség
felé.

A laktanya kétnégyzetes fala már ott meredezett
előttünk.

És már a kerítés mögött is felhangzott a kör-
nyék tűzfénytől felriasztott lakosságának
kiabálása.

Lihegve álltunk meg a kerítés mellett.

Az asszonyhoz fordultam.

— Kapaszkodjon fel a vállamra... akkor
könnyen keresztülgörgethet. Itt egy revolver, ha
valaki útját állná, lője le...

Csodálkozásomra a hercegnő nem mozdult.

— Nem lehet megmászni a falat — válaszolta

csendesen — a tetején húzódó drótban nagyfeszültségű áram kering.

Pillanatig megbénulva álltam.

Hát most veszítünk el mindent, a legutolsó pillanatban, amikor a szabadság már csak néhány lépésnyire van tőlünk...?

Összeszorított öklömet kínomban a zsebembe dugtam s kezem akkor az összezsavart villanyzsinórhoz ért.

Pillanat alatt kirántottam és szétoldottam. Jóféle, gondosan szigetelt lámpazsinór volt; talán el lehet vele szakítani a másik drótot.

— Excellensa, — fordultam az asszonyhoz — fogja ezt a drótot. Felemelem, ön húzza át a nagyfeszültségű vezetéken és a két végét dobja le ne-

Minden rádióamatőr nélkülözhetetlen tanácsadója az

ANTENNA

képes rádióhetilap

műszaki rovata

Előfizetési ára egész évre P. 280, negyedévre 0-70 P.

Kérjen mutatványszámot a kiadóhivataltól: Budapest VIII., József-körút 5. II. em. Telefon: 444 00

kem. Ne féljen, a zsinór szigetelt, nem lehet belőle semmi baja.

Meghajoltam s a hercegnő akrobata-ügyességgel kúszott fel a hátamon. Kis ideig babrált a vezetékek körül, azután mellémhullott a két drótdarab.

Megfogtam és teljes erőmből megrántottam.

Éles pendüléssel szakadt el a nagyfeszültségű áramvezeték; darabjai összekunkorodva hajoltak be az udvar felé.

Enyivel is nehezebb lesz az üldözők dolga.

Feleltem az asszonyt s amikor éreztem, hogy már biztosan kapaszkodik, egyetlen ugrással mellette termettem én is.

Ebben a pillanatban hasított bele az éjszaka sötétségébe az első katonai fényszóró vakító fénysugara. Kedvem lett volna számárfület mutatni nekik.

Ezzel az intézkedéssel ugyan alaposan elkés-tek. Akármelyik félvad riffkabil vezír különbul csinálta volna.

Leugrottam az utcára s lesegítettem az asszonyt is.

Megfordultam, hogy futásnak lendüljünk, amikor megtermett legény körvonalait pillantottam meg magunk előtt.

— Nini, ezek megszöknek... — mormogta az ismeretlen borízú hangon.

Szemvillanás alatt mellette termettem s késő a torkának feszült.

— Egy mukkanást se, mert meghalsz...!

Úgy háritotta el torkáról az éles rohamkést, mintha legyet hajtott volna. Lomhán mozdult és vigyorgva intett a fal felé.

— Jól van, na... tőlem ugyan mehetnek... akár el is fuvarozom magukat, ameddig akarják...

— Maga sofőr?...!

— Még hozzá nem is utolsó... itt a kocsim is, csak a tűz fénye állított meg...

Néhány civil ember szaladt el kiabálva mellettünk. A tűz szenzációja vonzotta őket, ügyet sem vetettek ránk, békésen beszélgetőkre.

A sarkon azonban feltűnt egy járőr sötét tömege. Ez már veszedelmes közelség volt, sietni kellett.

Megfordítottam a sofőrt és előrelódítottam.

— Ötszáz pesetát fizetek, ha tíz perc alatt a kötőben leszünk.

— Si, señor... akár elő is készítheti a pénzt...
— mormogta a legény és megindította a motort.

A fényszórók a hátunk mögött izgatott sietséggel kutatták a kaszárnyaudvar rejtelseit. A tűz lobogva égett. Valahonnan messziről felhangzott egy tűzoltóautó vészes szirénázása.

A hercegnő kimerülve dőlt hátra az ülésen.

Most, hogy a veszedelmek nagyján túl voltunk, megszűnt hősnek lenni. Fáradt, ijedt asszonnyá változott. Könnyei vékony csíkban peregtek végig az arcán.

Nem zavartam szükségtelen beszéddel.

Úgy is tudtam, hogy a kerítésen belül maradt szerencsétlen sorstársaira gondol.

Úgy hajtottunk végig a városon, mint akiknek egyetlen céljuk az összeütközés. A fiú valóban kitűnő sofőr volt s úgy látszik, meg akarta szolgálni a busás viteldíjat.

Tíz perc múlva megállott a kikötőnegyed leg-szélső mólója előtt.

— Itt vagyunk, senor... van még valami kívánsága...?

— Szálljunk ki... — súgta az asszony. — A közelben ismerek valakit, aki talán fel tud segíteni egy induló hajóra.

Kinyitottam az autó ajtaját.

A sofőr akkor már ott állt mellettünk.

A gázlámpa fényében csak most láttam, hogy jóképű, becsületesnek látszó fickó. Nem is lehetett más, hiszen a saját nyakát is kockáztatta értünk.

— Itt a pénzed, fiú... és ha legközelebb Barcelonába jövök, majd megkereslek, ha soffőrré lesz szükségem.

— Köszönöm, senor, de nem ezért tettem... a Madonna segítse további útjukat...

Vol-
nyá
régig

Visszaugrott a volán mellé és nagy sebességgel
elrobogott.

Az asszony megindult előttem egy nem messze
világító csapszék ajtaja felé.

aradt
knek
n ki-
gálni
leg-
ni ki-
— A
gíteni

hog
metett
k.
Bar-
e lesz
... a

**A legjobb,
legolcsóbb,**

**legtartalmasabb
hépes rádióhetilap az**

ANTENNA

Egyes szám ára 6 fillér

Kiadóhivatal. Epest. VIII., József-körút 5., II. em.

BEFEJEZÉS.

Hajnalodott, amikor egy könnyű kutter fedélzetén elhagytuk Barcelona kikötőjét. Halálosan fáradtak voltunk mind a ketten, mégsem éreztünk semmi kedvet arra, hogy visszavonuljunk szűk, levegőtlen kabinjainkba. Közel nyolc napig, amíg a kis vitorlás megkerüli az egész spanyol félszigetet San Sebastianig, lesz még elég alkalmunk szívni a dohos kabinlevegőt.

A tenger szinte valószínűtlenül csendes és kék-színű volt. Itt-ott olajfoltok csillogtak a vízen.

Messze előttünk most szakadt meg az éjszaka sötétsége s a hajnal rózsaszínű csíkja egyre feljebb tolakodott a felhőtlen égen.

Néhány koránkelő sirály keringett rikácsolva felettünk.

Barcelona fölött még mindig vöröslött az ég; jóleső érzéssel állapítottam meg magamban, hogy egész rendesen sikerült befűtenem a vörösöknék.

A hercegnőhöz fordultam:

tünk.

kikötün

addig m

lányát.

Elv

lennék.

nyom..

Mo

volna a

hercegn

Minden

Előfizet

— Excellensa, innen szerencsésen megmenekülünk. Megkérdezhetem, hogy mit fog csinálni, ha kikötünk San Sebastianban?...

— Természetesen Burgosba utazom. Ha ugyan addig meg nem érkezik a marokkói ezred,

— Értem, Burgosban meglátogatja a kislányát...?

Elvörösödött és úgy nézett rám, mintha bolond lennék.

— A kislányomat...? Nekem nincs kislányom... lány vagyok...

Most én éreztem úgy, mintha hirtelen kiszaladt volna a fedélzet a lábam alól.

— Nem értem... hát ön nem Montenuovo hercegnő... Ybanez ezredes felesége...?

Minden rádióamatőr nélkülözhetetlen tanácsadója az

ANTENNA

képes rádióhetilap

műszaki rovata

Előfizetési ára egész évre P. 2-80, negyedévre 0-70 P.

Kérjen mutatványszámot a kiadóhivataltól: Budapest VIII., József-körút 5. II. em, Telefon: 444-00

Felkacagott csengő hangon, hogy az árbockósárban bóbiskoló matróz ijedten felkapta a fejét.

— Oh, Istenem, maga értelmetlen ember... Ybanez ezredes az édesapám... mint családom utolsó sarja, királyi engedéllyel viselem a Montenuovo hercegnő nevet. Ön azt hitte, hogy a felesége vagyok?...

— Hát őszintén szólva, kissé nagynak találtam a különbséget — feleltem szégyenkezve —, de ennél különb csodát is láttam már. Az ezredes igen fiatalos férfi és még mindig kitűnő katona...

— Azt elhiszem... és ezt az önkénytelen dicséretet el is mondom majd az édesanyámnak, aki Burgosban, remélhetőleg teljes biztonságban várja vissza a férjét és kalandor lányát.

A hajnali párából hirtelen három hajó körvonalai bontakoztak ki messze előttünk.

Montenuovo hercegnő előrehajolt és hosszan nézte a felszálló füstöt.

— Akármilyen legyenek — mormogta halkán —, ha az a hajó ott középen nem a Rosamunda...

— Rosamunda?... Talán ismeri azt a hajót?

— Nagyon is ismerem... s azt hiszem, ez a hírlünk a burgosi főhadiszállást is érdekelni fogja. A kíséző hajók a vörösök naszádjai lehetnek.

Elmosolyogtam magam.

— El kell ismernem, hogy bátor lány — mond-

...ham halkan —, jóformán ki sem szabadultunk az
egyik életveszélyből, máris kitör önből a hírszerző.

Nevetett.

— Nem, nem... San Sebastianban nem akarok
hírszerző lenni... nem gondolok semmire, ami há-
ború... jöjjön, menjünk reggelizni... olyan éhes
vagyok, mint egy farkas...

VÉGE

MEGJELENIK HETENKENT.
MINDEN JOG FENNTARTVA.

Stádium Rt., Budapest. — Felelős igazgató: Györy Aladár
Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: Báthory-Hüttner János dr

A I

Kar

P 1
lap

A Jarka Regénytár eddig megjelent kötetei:

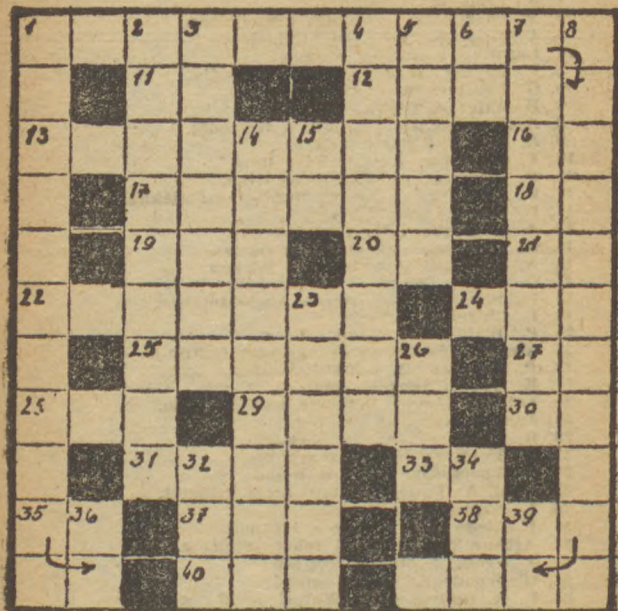
II. ÉVFOLYAM.

1. J. Tempest: Vámpír.
2. E. Maréaux: A gilotin árnyékában.
3. C. Roberto: Al Dero bűnbűdése.
4. Laroux: Marokkói kaland.
5. E. Friend: A Beverly Hill-i rejtély.
6. G. Forster: A sátn temploma.
7. B. Jale: A titokzatos fakir.
8. A. De. Zacca: Mumbuli, a félszemű.
9. A. Croft: A rhami nyakéke.
10. T. Simpson: A félelmetes tong.
11. P. Hawker: Az Amazonas titka.
12. L. Schaffer: Előre megfontolt szándékkal.
13. E. Girdo: Lady Stanley.
14. A. Rodriguez: Ki a következő?
15. E. Tompson: Az elveszett oázis.
16. A. C. Heli: Mandasúrla a kockán.
17. C. Green: A sátn bábszínháza.
18. F. Schultz: A forrongó Abessziájában.
19. L. Chiron: Harakiri.
20. F. Wahl: Atkos szenvedély.
21. Alex H. Asch: Az ördögsliget fantómja.
22. P. Thomas: A halálos játszma.
23. K. Frick: Igazolja magát.
24. Lol. U. Chaly: A fekete kastély titka.
25. Juhász Lajos: Atkos pénz.
26. B. Burke: Izgalmas éjszaka.
27. G. Forster: Niuive zsarnoka.
28. E. Thompson: Gyilkos múmia.
29. Fred A. Colley: A szumatrai kísértet.
30. L. Grave: A szélhámos.
31. E. Girdo: Gyilkosság a szeánszon.
32. Arthur Townsend: A fekete vitorlás.
33. J. Croix: Szökés a Santé-ből.
34. O. Wood: Az embercsempész.
35. E. A. Rodriguez: A Waterloo-híd regénye.
36. Richard Powel: A sanghai koldus.
37. A. Beinar: A hétáletű.
38. St. Georges: A dracungel királynője.

Kiadás: A Jarka Regénytár kiadóháza általános kiadás. 1927. évi 5.

A Jarka Regénytár előzetesi ára: negyedevre
P 1.50, félévre P 3.—. Postatakarékpénztári befizetési
lap száma: 5246 és 40 927

Keresztrejtvény.

A Tarka Regénytar szerkesztőségének új címe:
Budapest, VIII., József-körút 5. szám, III. emelet.
A szerkesztő fogad: minden csütörtökön 6— $\frac{1}{2}$ 8 óra
között.

V
mert
szóva
17. S
19. H
22. V
gen
kor
fegy
egyle
Z
olaj.
ber
7. H
faj.
32. H
teazl

VIZSZINTES SOROK: 1. Idézet Petőfi egyik ismert verséből. 11. Azonos betűk. 12. Riadó — más szóval. 13. Hangszer. 16. Latin kettős magánhangzó. 17. Szétnállik, porrá lesz. 18. Duna mássalhangzó. 19. Korszak — idegen szóval. 20. Allóvíz. 21. I. E. 22. Vonul p. o. katonaság. 24. C. C. Z. 25. Tamás idegen nyelven. 27. Ige magánhangzó. 28. Szív. 29. Amikor minden a helyén van. 30. Fém. 31. Kezdetleges fegyver. 33. A legkisebb folyó. 35. E. A. 37. Sportegylet. 38. Búcsút... 40. A. M. T.

FÜGGŐLEGES SOROK: 1. Szerzetes rend. 2. Illóolaj. 3. Vissza: bibliai zsidó helytartó. 4. Kietlen, ember nem lakta. 5. Ami eladásra vár. 6. Gyanta vége. 7. Hagyomány — idegen szóval. 14. Egyházzenei műfaj. 15. N. L. 23. Pesti házakon van. 26. S. D. E. 32. Fohász (y=i). 34. Spanyolul folyó. 36. Jószívú teszi. 39. N. I.

A TARKA REGÉNYTÁR

legközelebb megjelenő kötete

Franz Schulz

A tigrisarcu ember

a forradalmi Hamburg kikötőnegyedébe, Altonába viszi el az olvasót.

Izgalmas, rohanó cselekmény keretében a század egyik legnagyobb gonosztevőjének történetét írja meg a Tarka Regénytár legközelebbi kötete. A világháborút követő forradalmak lázában di-dergő Hamburg a nemzetközi szélhámosok valóságos Mekkája volt; Altona csapszékeiben öt tenger gyűlévész népsége találkozott s a véres késelések, rejtelmes gyilkosságok valósággal egymást érték. A rendőrség a túlhajtott, csaknem szakadatlan razziák során sem tudott rendet teremteni egészen addig, amíg az alvilág láthatatlan fejét nem sikerült ártalmatlanná tenni.

Egy ragyogó szépségű fiatal leány és egy volt katona regényes szerelme áll a fordulatok középpontjában s ez a szerelem űzi a cselekményt filmszerű gyorsasággal a végső kifejlődés felé.

Izgalmas, lebilincselő olvasmány lesz a Tarka Regénytár legközelebbi kötete.

A Függetlenség HÓDÍTÓ ÚTJA 2 ÉV ALATT

Indultak

1933. április

1935. február

1934. június

1935. január

1933. II-16

55.000

100.000

130.000

165.000

A Függetlenség a legelterjedtebb napilap

Fizessen Ön is elő!

HA MŰVÉSZFÉNYKÉPET AKAR

forduljon bizalommal

Metro- Foto-hoz

Tökéletesen felszerelt műterem

Film felvételek.

Belvárosi nivó!

Olcsó árak!

IV. Ferenciek-tere 7. II. em.

Telefon: 1-859-51

**Tegye el ezen hirdetést, — mert
ennek felmutatása mellett engedményt kap.**

DET

erem

rakl

m.

mert
kap.

